JURNALUL® S.F.

Premiul Convenției Europene de SF
EUROCON

Anul V Nr. 155; 16-22 Februarie
Săptămînal de cultură
SF, HORROR ŞI FANTASY
16 pagini - 500 lei

Integral ORSON SCOTT CARD

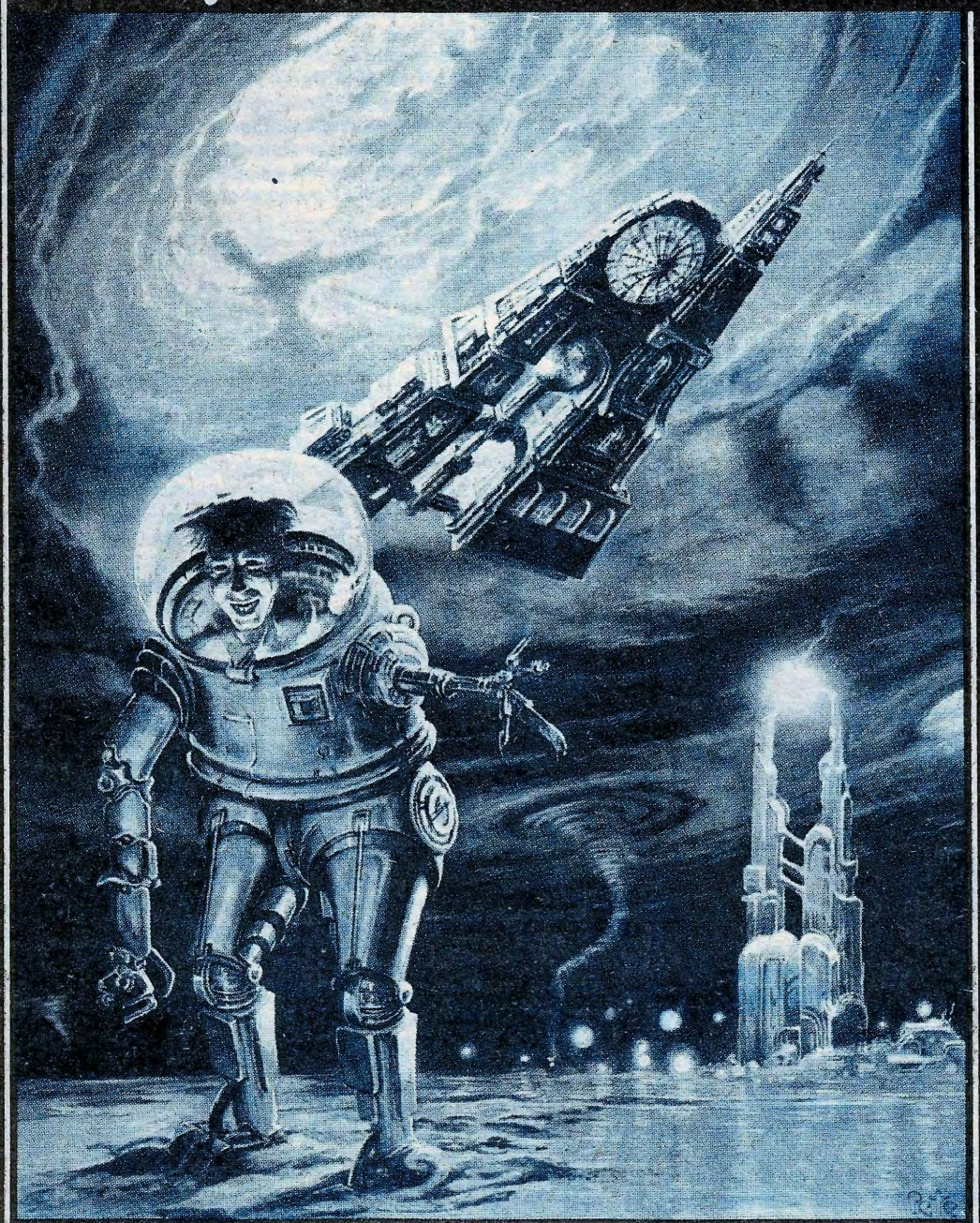

După 126 de numere „DIN NOU ÎMPREUNĂ" pagina de ştiinţă

INSOLITUL DE LÎNGĂ NOI

rubrică realizată de **Florin MUNTEANU**

În exclusivitate pentru dumneavoastră corespondenţă specială din Genova

INTERSECTION '95

nu chiar o dare de seamă asupra WordCon-ului de **Roberto QUAGLIA**

2 Jurnalul S.F.

ANCRONICA

Nimic nou despre FNTSF

FNTSF-ul nu este prima organizaţie multi-cenaclistă de SF din România, dar pare a fi cea mai longevivă. Titulatura completă este Federaţia română de Tineret pentru Science Fiction, Ştiinţă Prospectivă şi Impact al Viitorului, fiind extrem de sugestivă pentru nuanţele subtile ale faimoasei limbi de lemn. Dar să nu ne grăbim şi să ne întoarcem puţin în trecut.

Evenimentele din Decembrie 1989 au descumpănit puternic SF-ul românesc. La urma urmei, nu este de mirare: SF-ul („anticipaţia", cum era titulatura exactă dinainte) era sub directa oblăduire a CC al UTC, cenaclurile având permisiunea de a fiinţa după canoanele epocii: aprobări peste aprobări de la secţiile culturale ale cabinetelor judeţene de partid, contribuind din plin la educaţia ateistă şi socială politică a tineretului, factor de nădejde în făurirea multilaterală a... dar hai s-o lăsăm baltă, v-am epatat destul cu memoria mea de elefanţi. Aşadar, scopul politic al anticipaţiei era declarat pe faţă. Deloc întîmplător, atît revista *Ştiinţă şi tehnică*, cît şi Convenţiile naţionale de anticipaţie se aflau sub aripa protectoare a Comitetului Central al Uniunii Tineretului Comunist (Dumnezeule, ce zgîrie limba asta de lemn care nici măcar nu-i raşchetată ca lumea!), zvonuri niciodată infirmate apreciind că relativul boom al anilor '80 din anticipaţia românească se datora în mod direct lui Nicu Ceauşescu.

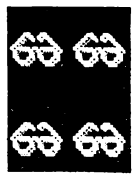

Evenimentele din Decembrie 1989 lasă anticipaţia românească aproape mască. Anticipaţie, anticipaţie, da' nici aşa UTC-ul dispare misterios dintr-o dată, băieţii sefişti (titulatura asta exista deja, pentru că anticipaţia era în continuare numită literatură ştiinţifico-fantastică) se trezesc peste noapte fără stăpîni. Din punct de vedere material, implicaţia era zero, sefiştii, oameni săraci dar cinstiţi, n-aveau nici în clin nici în mînecă cu patrimoniul UTC-ului. Din punct de vedere cultural însă, libertatea cîştigată era extrem de greu de manevrat. Cenaclurile, cele cîteva care mai supravieţuiau, încearcă să înfrunte pentru prima dată viitorul, organizîndu-se singure. Prima asociaţie apare la Craiova, la care mărturisesc sincer că am aderat cu bucurie, plătind pentru asta cotizaţia pe tot restul anului 1990, o sută rotundă de ieuţi, şi primind prin poştă carnetul de membru. Recunosc sincer, a fost o mare idioţenie, iar suta ala de lei ar fi fost mult mai eficient cheltuită pe bere, de exemplu. Totuşi nu s-a scurs multă vreme pentru a-mi da seama că organizaţiile multi-cenacliste nu au nişte scopuri foarte limpezi...

Nu va trece mult timp şi va apare pe firmament FNTSF-ul, care avea de la început ambiţia de a reuni majoritatea (dacă se putea absolută, cu atît mai bine), a cenaclurilor româneşti. Culmea, cenaclurile aderă la FNTSF. Nu numai că aderă, dar şi în prezent, după mai mulţi ani şi mai multe dovezi incontestabile că FNTSF-ul nu are alt rol decît de a înlocui fostul UTC, cenaclurile totuşi au rămas membre ale acestei federaţii.

FNTSF-ul este condus în continuare de un comitet atît de democrat, încît preşedinţia îi este asigurată non-stop domnului Sorin Repanovici, care, nu-i un secret pentru nimeni, în afară de "trecerea deosebită pe care o are lîngă domnul Mironov" (cum s-a exprimat textual într-o şedinţă FNTSF doamna Mihaela Muraru-Mîndrea, preşedinta cenaclului String din Bucureşti) nu are nici în clin, nici în mînecă cu SF-ul, ocupînd rolul clasic al kulturnicului aşezat pe un scaun înalt numai din considerente politice. Mai mult, postura domniei sale de om de paie al domnului Mironov, sau atacurile documentate la adresa sa din partea unor publicaţii independente de prestigiu (Academia Caţavencu, de pildă) nu au clintit cu nimic unitatea de nezdruncinat a FNTSF-ului în jurul persoanei lui Sorin Repanovici.

Oare de ce cluburile acceptă această situaţie intolerabilă? Răspunsul nu-i atît de simplu, având mai multe faţete. Prima, desigur, stă în calitatea slabă valoric a mai multor cluburi. În foarte multe cenacluri, de pildă, activează oameni care nu au nici o legătură cu SF-ul, fiind fanii unor teorii de nuanţă „ştiinţe de frontieră", ce s-ar putea defini cel mai simplu prin noţiunea de kitch cultural presărat cu piramide şi extratereştri. Trebuie remarcat şi că puţini autori de valoare recunoscuţi ca atare şi care mai sînt membri în diferite cenacluri, au de cele mai multe ori o prezenţă pur onorifică, ei nefiind interesaţi deloc de treburile cenaclului respectiv.

Altă faţetă a răspunsului pe care-l căutăm stă în atracţiile posibile pe care le oferă FNTSF-ul, adică banii. Excursia la Convenţia mondială şi europeană de la Glasgow, din septembrie 1995, a stîrnit iar interesul fanilor vizavi de FNTSF, adică de organizatorul principal. Numai că prinşi de mirajul unui voiaj fabulos, nimeni nu a obiectat că, de la bun început, excursia a fost prilejul şantajului. Pentru că primele promisiuni ale FNTSF-ului au fost extrem de clare: numai cine-i cuminte şi ascultător merge la Glasgow! Curios, dar toată lumea a tăcut. Nimeni nu a protestat public la imaginea clară de stăpîn absolut pe care şi-a arogat-o domnul Sorin Repanovici pe parcursul excursiei cu autocarele spre Glasgow. Nimeni nu a remarcat faptul că, din cei aproximativ 120 de membri ai delegaţiei române, doar o parte infimă o reprezentau cei cu adevărat interesaţi de SF, marea masă fiind constituită din persoane care n-au făcut nici măcar turism SF, ci pur şi simplu turism obişnuit. Bineînţeles că nimănui nu i-a dat prin cap să ceară publicarea listei nominale a delegaţiei româneşti.

Tot de bani este vorba şi la organizarea convenţiilor naţionale, sau a concursurilor mai serioase. Şi iarăşi aspectele pecuniare împing SF-ul românesc spre compromisuri extrem de discutabile. Pentru că, din nou, nimeni nu a remarcat că anul trecut nu a mai existat o convenţie naţională ce ar fi trebuit, de bine, de rău, să ofere nişte repere româneşti pentru viitoarele convenţii internaţionale. FNTSF-ul a fost probabil prea obosit după excursia de la Glasgow pentru a mai mişca oarece degete. Sau te pomeneşti că atacurile mîrşave (de genul celui de faţă) la adresa FNTSF-ului au micşorat credibilitatea sa la Minister?! Să fim serioşi.

Desigur, ar mai apare o întrebare legitimă. Bine, să presupunem că dumneata ai dreptate, atunci ce-i de făcut? Răspunsul la această ultimă întrebare este la fel de dificil. Cert este însă că organizaţiile multi-cenacliste, în formele sale actuale, s-au dovedit a fi nişte instrumente ce sînt puse de-a curmezişul SF-ului românesc, cu scopul clar de a-l îngrădi şi patrona. Că asociaţiile multi-cenacliste ar trebui să existe sub cu totul alte forme, reprezentînd în primul rînd interesele creatorilor şi facilitînd accesul la cuvîntul scris şi în al doilea rînd, separat, interesele fanilor. Poate veţi fi tentaţi să spuneţi, „dar există deja acest lucru": dacă FNTSF-ul nu a fost în stare să tipărească vreo revistă proprie (STRINGUL rămîne totuşi revista cenaclului cu acelaşi nume), ARSFan-ul scoate Helionul, ajunsă la numărul 6. Da, numai că Helion rămîne revista clubului cu acelaşi nume, beneficiind de o tradiţie respectabilă, şi care a reuşit, şi ea, performanţa rarisimă de a se compromite singură prin atacurile suburbane din numărul 5 la adresa JURNALULUI SF. ARSFan-ul, la rîndul său, este tot un colos pe picioare de lut, în care se zbat doar foarte puţini oameni cu adevărat interesaţi ca science fiction-ul şi fantasticul să însemne, şi mai departe, cultură. De altfel, deşi oficial între ARSFan şi FNTSF exista o stare de neagreere reciprocă (ca să folosim un mic eufemism), la Glasgow cele două organizaţii şi-au strîns mîinile reciproc, pentru că banii n-au miros şi kulturnicii, chiar deghizaţi, sînt şi ei într-un număr apreciabil, peste tot.

Atunci? O posibilă rază de lumină stă numai în privatizarea cît mai puternică a SF-ului românesc. În revistele şi editurile particulare. Dar să recunoaştem totuşi că răspunsul cel mai concret stă numai în capacitatea science fiction-ului românesc de a privi cu luciditate în jur şi de a-şi estima, la modul cel mai concret, aspiraţiile proprii. Timpul şedinţelor şi promisiunilor a trecut cam de multicel. Şi vai de cei care, duşi de valul unui veşnic amatorism, nu reuşesc nici să înţeleagă cum se cuvine propriul trecut, nici să privească cu adevărat în faţa lor. Pentru că, la urma urmei, viitorul nu aparţine decît acelora care cred cu tărie în el. Deocamdată însă, aşa cum spuneam, nimic nou despre FNTSF.

Cătălin IONESCU

JURNALUL® SF

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor JURNALUL

Editat de SC JURNALUL SA

ISSN 1221-7875

Tiparul executat la INTACT

JURNALUL SF este înscris în Catalogul Presei la poziția 2.128.

Abonamentele se pot face la orice centru RODIPET. Cititorii din străinătate se pot abona prin RODIPET SA

PO BOX 33-35, telex 11995 Telefax 3129432 București - România Piața Presei Libere nr. 1

COLECTIVUL DE REDACȚIE :

Adrian BĂNUȚĂ
(REDACTOR ȘEF)

Număr realizat de:
Nicolae C. ARITON,
Ionuț BĂNUȚĂ,
Ștefan GHIDOVEANU,
Mihail GRĂMESCU,
Isabela ION,
Cătălin IONESCU,
Cristian IONESCU,
Liviu RADU,
Don SIMON,
Mihai SAMOILĂ,
Cătălin TENIȚĂ,
Florin Mircea TUDOR
Laurențiu TURCU,
Horia Nicola URSU
(REDACTORI)

ADRESA REDACȚIEI :
Șoseaua București-Ploiești, nr. 25-27, sector I, București
Tel. 3129945; FAX 3129944

RĂSPUNDEREA MATERIALELOR REVINE AUTORILOR

Tehnoredactare computerizată *Adrian și Ionuț BĂNUȚĂ*

Culegere: *Alina LEON*

Corectură: *Mihail GRĂMESCU*

Montaj offset: *Mariana SEBE* *Silvana GREERE*

PREMIILE
singurului săptămînal de cultură SF din lume:
CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1993 - PLOIEȘTI
CONVENȚIEI EUROPENE DE SF 1994 - TIMIȘOARA
GEOVALY SRL - BUCUREȘTI
(activitate promoțională)
CONVENȚIEI NAȚIONALE DE SF 1994 - BAIA MARE

NU CHIAR O DARE DE SEAMĂ ASUPRA WORLDCON-ULUI EUROPEAN

Cea de-a 53-a Convenție Mondială SF - INTERSECTION s-a desfășurat în limitele spațiale ale Centrului Congresului din orașul scoțian Glasgow și în limitele temporale delimitate între 24 și 28 august 1995. Celor sosiți din diferitele colțuri ale lumii care vroiau să asiste la manifestări le-au fost furnizate datele aproximative cu indicarea spațiului și a timpului în care trebuia să aibă loc acestea. Celor care, independent de voința lor, nu au putut participa personal, așa cum ar fi dorit, din cauza obligațiilor de serviciu, le-am întocmit un așa zis sumar.

Invitați de onoare la Convenție au fost *Samuel Delany*, *Gerry Anderson* și *Les Edwars*.

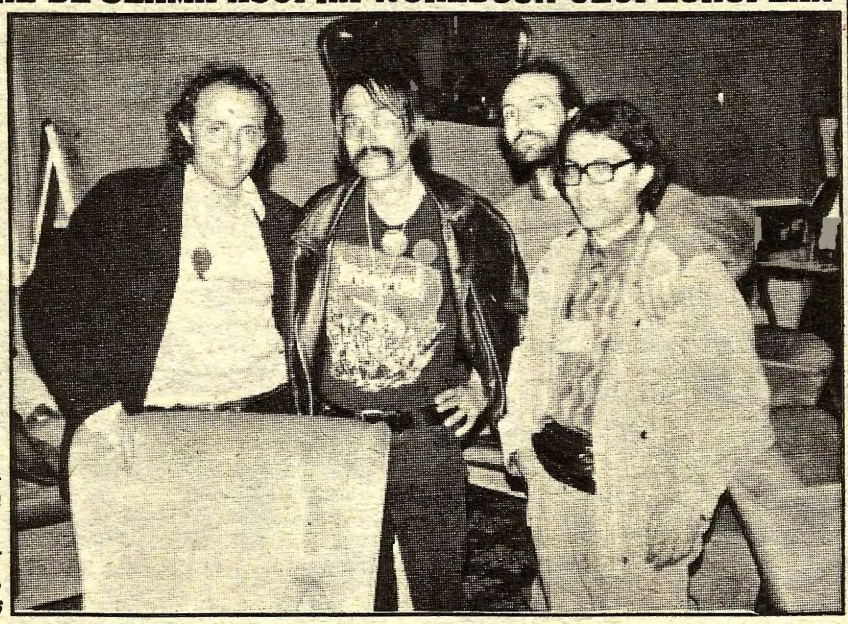

Eurocon 1993 Roberto, Jean - Pierre Moumon, Călin Giurgiu, Ionuț Bănuță

Unul dintre invitații la Convenție nu a mai putut fi de față datorită unei întîmplări tragice. John Brunner a încetat din viață, la spitalul din Glasgow, la ora 16 a zilei de 25, în urma unui atac de apoplexie suferit la hotel, la ora 9 a aceleiași dimineți, după ce luase micul dejun cu Hal Clement. Eu vorbisem cu o seară mai înainte cu John și mă impresionase tristețea și starea lui depresivă, era amărît și nefericit: Viața lui fusese foarte grea în ultimii ani. Moartea lui bruscă și tragică a fost apăsătoare pentru participanții la Convenție. Belamy și Silverberg, printre alții, l-au comemorat prin panegirice publice, iar în locul obișnuitului moment de tăcere, Silverberg a propus publicului să aplaude memoria celui dispărut. N-am auzit și nu am fost niciodată martorul unui asemenea ropot de aplauze.

La Convenție au fost prezente multe mii de participanți, în majoritate americani și englezi. Estimările considerau a fi fost peste 5000. Datele furnizate atestau prezența a 10.047 de persoane; dar eu nu cred să fi fost chiar atît de mulți.

Pe lîngă englezi s-a mai făcut simțită prezența cîtorva sute de germani, peste o sută de români, vreo 50 de croați, cehi și slovaci, urmau apoi norvegienii, finlandezii, suedezii, polonezii, japonezii, ucrainenii, rușii, olandezii, belgienii, spaniolii și francezii. Cîțiva elvețieni, austrieci, lituanieni sau turci și vreo cîțiva italieni. Singurele figuri cunoscute de itelieni pe care le-am văzut eu au fost ale lui Piergiorgio Nicolazzini, Anna Dal Dan și a mea personală (în oglindă!).

Fără discuție programul Convenției a fost bogat: peste 500 de teme propuse, de cca o jumătate de oră fiecare. Era material suficient pentru un Congres care să dureze 3 luni. Comprimate în 5 zile, cele 500 de subiecte erau cu adevărat prea mult. Oricîtă bunăvoință ar fi avut cineva ar fi fost cu adevărat imposibil să urmărească mai mult de 10% din expuneri. Așa că, toți cei care au participat la Congres au pierdut cam 90% din tot ce a fost prezentat.

Dar cea mai bună parte a acestui Congres nu a constat neapărat în calitatea programului oficial, ci - mai curînd - în înlesnirea unui contact între oameni. A fi prezent la aceste conferințe era un prilej de a interacționa, chiar dacă în mod pasiv, în propriul tău interes. Urmărindu-i și ascultîndu-i pe alții vorbind de pe podium este instructiv, fără îndoială, și interesant, dar cred că nu înseamnă mai mult decît citirea unei cărți bune sau vizionarea unei producții bune audiovizuale. Informația curge într-o singură direcție, de la vorbitor la auditor, tot așa cum se întîmplă cînd citești o carte sau privești la televizor. După părere mea, nu acesta este cel mai important lucru la un Congres SF. Interactivitatea dintre transmițătorul informației (vorbitor) și receptor (toți membrii congresului) nu ar fi mai puțin valoroasă decît ceea ce ne-ar putea oferi orice enciclopedie multimedia din zilele noastre ba chiar decît ar putea transmite INTERNET-ul oricărei persoane capabile să folosească un computer. Așa cum cel mai bun SF integrează ultimele cercetări din domeniul cunoașterii și al imaginației, un congres bun SF ar trebui să știe să favorizeze schimbul de informații dintre participanți față de discursul învîrtindu-se în jurul unei probleme, al unui guru pășind în fața auditoriului cînd îi vine rîndul.

De fapt, Convenția ar trebui - în loc să prezinte un program cu teme avînd un caracter pasiv - să-și îndeplinească funcția ei cea mai importantă, aceea de a înlesni schimbul de informații și de puncte de vedere dintre persoanele inteligente ale diferitelor culturi.

Într-o mică măsură, chiar și programul Convenției a prevăzut acest lucru prin Kaffeeklatsch. Kaffeeklatsch a dat posibilitatea unui număr de vreo zece persoane, sau cam așa ceva, să facă o masă rotundă cu un scriitor vestit discutînd cu el vreo oră. Pe lîngă intrarea în contact cu scriitorul preferat, Kaffeeklatsch a fost și un excelent prilej de a descoperi noi persoane cu care să poți purta discuții.

Dar cele mai bune locuri în care se făcea simțit pulsul Convenției erau acelea asociate cu ea ca, de ex., coridoarele, restaurantele în care se mînca, precum și holurile hotelurilor. Ca și principalele întîlniri prilejuite de program: deschiderea, închiderea și ceremoniile de înmînare a premiilor sau unele lecturi, dar nu cele din cadrul ritualurilor de celebrare a idolilor - care erau mai mult în spiritul TV decît al SF-ului - ci acelea din afara acestor ritualuri și programe în care Convenția trepida de un suflu mai puternic. În baruri, cîrciumi, cu o jumătate de Guinness, sau în restaurante în fața unei specialități chinezești sau indiene, cei interesați de diferite culturi făceau schimburi de idei, (într-un spirit efervescent de comuniune) care contribuiau la îmbogățirea bagajului de cunoștințe al tuturor. În fiecare seară marile hoteluri din centru erau teatrul unor gigantice petreceri, frecventate de sute de oameni discutînd și bînd pînă tîrziu în

noapte. Dacă întruparea Convenţiei era formată din programele oficiale, spiritul ei se materializa, prin ce avea el mai strălucit, în acele petreceri din timpul nopţii.

Dar cel mai frumos, cel mai interesant aspect al Convenţiei a fost acela al posibilităţii de comunicare dintre participanţi, pe marginea căruia merită să facem cîteva observaţii. Marea majoritate a celor prezenţi erau vorbitori de limbă engleză, americani sau britanici. Dar impresia pe care o lăsa unui observator obiectiv era că americanii şi britanicii, în general, nu luau în seamă că acolo existau şi mulţi europeni continentali, iar cînd îşi dădeau seama, nu părea să-i intereseze deloc. Aceasta a fost părerea împărtăşită mai ales de sutele de fani din Europa răsăriteană, din România şi Croaţia care veniseră pentru prima dată în masă la Worldcon, făcînd mari sacrificii din punct de vedere economic pentru a ajunge acolo. Ei erau plini de entuziasm şi de speranţe, dar au fost oarecum dezamăgiţi de indiferenţa manifestată mai ales de participanţii anglo-americani. Avînd în vedere că science fiction-ul, în ceea ce are el mai bun, reprezintă o oglindă a atitudinii faţă de explorarea necunoscutului, este ciudat că la o Convenţie Mondială a mişcării science fiction a fost manifestată, în mod evident, atît de puţină curiozitate faţă de participarea în masă a unei felii de lume atît de puţin cunoscută, care era exclusă în trecut.

Şi acum să vorbim despre grăsimea Convenţiei. Nivelul cultural al spectacolului poate fi discutat dar nu şi nivelul grăsimii. Nu mă întrebaţi de ce, dar procentul de grăsime în fandomul american este foarte ridicat, sau mai bine zis greu. Un mare număr dintre ei depăşeau (şi destul de mult) 200 de kg., ca semn distinctiv, iar unii foloseau nişte triciclete electrice ciudate evident din cauza dificultăţii de a se învîrti prin aburii pe care-i scoteau. Cititorul ar putea spune că nu este o informaţie pertinentă într-un articol despre un congres, dar eu nu sînt de acord cu asta. Convenţia a fost compusă din fiinţe omeneşti, iar cea mai mare parte dintre ele erau obeze, unele chiar nişte monstruozităţi de obezitate. Nu pot spune de ce, dar aceasta este o realitate şi trebuie să aibă o explicaţie. Eu doar o consemnez aici fără a o comenta. Într-un fel, totuşi, aceste forme gargantueşti prezentau o oarecare fascinaţie.

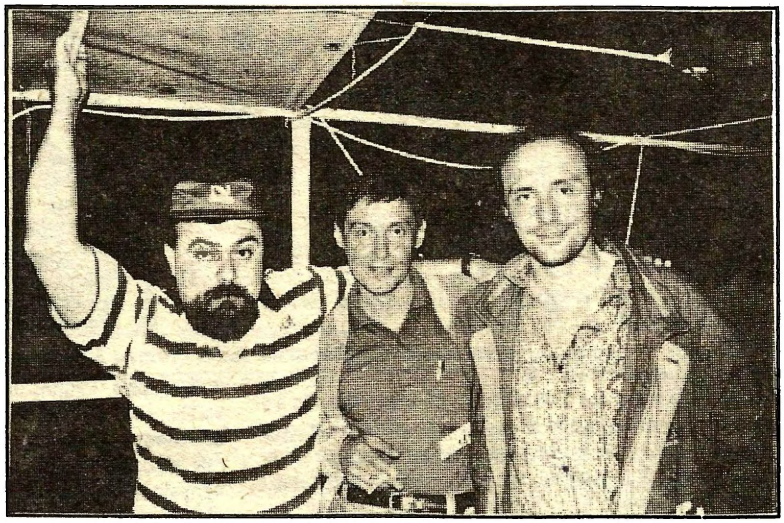

Răzvan Haritonovici, Laurenţiu Turcu şi Roberto Quaglia

Şi acum să vorbim despre frumuseţe. Dacă grăsimea aparţinea în întregime americanilor, frumuseţea fetelor era aproape integral europeană (cît despre mine, eram „gata" să pic în faţa unor asemenea frumuseţi, dar n-aş vrea să păcătuiesc alunecînd pe latura exagerării). Cele mai frumoase erau romăncele şi croatele. Şi în acest caz doar consemnez faptele, fără a mă hazarda să fac comentarii.

Şi acum a venit rîndul personalităţilor de la Convenţie. Erau multe. Dacă aş fi scris un articol cu caracter oficial ar fi trebuit să le prezint cititorilor o lungă listă cu acele celebrităţi care, în mod oficial, au făcut din INTERSECTION un eveniment important. Dar cum este vorba despre nume îndeobşte cunoscute, şi mai ales pentru că, după cum spuneam mai înainte, cel mai interesant element al unei convenţii de science fiction constă mai curînd în comunicarea reală cu oameni pe care i-ai cunoscut decît în contemplarea pasivă şi de la distanţă a starurilor adunate la un loc, cred că i-aş face un serviciu mai mare cititorului dacă aş înşira, în ordine alfabetică, numele persoanelor interesante cu care am avut plăcerea să vorbesc şi care au făcut din participarea mea la INTERSECTION o experienţă memorabilă. Unii sînt deja cunoscuţi; mulţi alţii vor fi nume noi pentru cititor:

Ivan Adamovici, Frank Beckers, Monica Boiangiu, John Brunner, Aurel Cărăşel, Jack Cohen, Jonathan Cowie, Anna Dal Dan, Pascal Ducommun, Ahrvid Engholm, Klaus Frick, Wolfgang Frisch, Alin Gălăţescu, Silviu Genescu, Cenk Gökce, Roelof Goudrian, Mihail Grămescu, Cătălin Grosu, Harry Harrison, Franziska Honeit, Toni Jerrman, Vincent Jô-Nès, A. Korzhenevski, Leonid Kouritz, Alan Le Bussy, N. Lee Wood, Sakari Lindhen, Sam Lundwall, Heidi Lyshol, Odelius Magnus, Eva Malinowska, Adaleta Maslo-Krkovic, Juray Maxon, Krsto Mazuranic, Alexandru Mironov, Alina Mitu, Jean Pierre Moumon, Florin Munteanu, Oyvind Myhre, Piergiorgio Nicolazzini, Yaroslav Olsa, Joan Manel Ortiz, Héctor Ramos, Sorin Repanovici, Herman Ritter, Pedro Jorge Romero, Yuri Savchenko, Cem Say, Martin Schuster, Norman Spinrad, Maja Strgar, Herbert Thiery, Annemarie Van Ewyck, Bridget Wilkinson.

Eu personal consider că cea mai mare valoare a Convenţiei a constat în întîlnirea şi discuţiile pe care le-am purtat cu aceşti oameni. Deşi ştiu că voi uita unele din numele lor, pentru că nu este atît de uşor să le ţii minte pe toate.

Iar acum partea cea mai puţin interesantă a aspectului cultural al Conveţiei, dar plăcută din punct de vedere scenic a fost ceremonia decernării premiului Hugo.

Aspectul sărăcăcios al ceremoniei bătoase cu concluzia ce a urmat, aşa cum se întîmplă la toate ceremoniile de acest gen, i-a torturat pe cei mai sensibili dintre cei prezenţi, şi a fost acceptat ca un purgativ de rest. A fost cea mai puţin însufleţită parte a Conveţiei, în care science fiction-ul, instrumentul de explorare a posibilului, s-a umilit înscriindu-şi proprii participanţi pe o listă ca la cursele de alergări, ca şi cum cineva ar scrie o carte mare doar ca să fie recunoscut nu datorită irezistibilei sale nevoi de a o scrie.

Oricum... iată lista principalilor cîştigători:

Roman: *Dansul Oglinzii (Mirror Dance)* de Lois McMaster Bujold

Nuvelă: *A şaptea părere a lui Olduvai George (Seven Views of Olduvai George)* de Mike Resnik

Scurte povestiri: Joe Haldeman

Carte non-fiction: *I. Asimov: Un studiu (I. Asimov: A Memoir)* de Isaac Asimov, Artist: Jim Burns, Editor: Gardner Dozois, Scriitorul fanzinelor şi fanilor: Dave Langford, Semiprofesioniste: Interzone.

O altă ceremonie, care a fost aşteptată cu multă plăcere, a fost prezentarea de costume, o competiţie de podoabe şi o expunere de costume ciudate. Nivelul îmbrăcămintii a fost extrem de elevat. Participanţii probabil că au dedicat multe luni şi au făcut eforturi financiare deosebite pentru a-şi pregăti ţinuta. Materialele erau în mod evident de cea mai bună calitate şi erau finisate cu cea mai mare atenţie. Dar, din păcate, din punct de vedere al imaginaţiei, cu una sau două excepţii, nu aveau nici o importanţă. Majoritatea erau variaţiuni pe tema Prinţului fermecat iar, o mulţime, erau îmbrăcaţi în costume de nobili din trecut. Drăguţ, dar avînd prea puţin de a face cu spiritul unei întîlniri science fiction. Prezentarea de costume, s-ar putea zice, a fost obositoare pentru o persoană care gîndeşte.

În paralel cu Worldcon-ul, la Glasgow s-a desfăşurat şi Eurocon-ul, Întrunirea Europeană Science Fiction. A fost dezbătută pe larg necesitatea de a se da un imbold ESFS (Asociaţiei Europene de Science Fiction) în promovarea relaţiilor dintre entuziaştii din toată Europa, prin folosirea INTERNET-ului. Următorul Eurocon se va ţine în Lituania, în aprilie 1996 (trebuia să se ţină în Bulgaria dar se pare că bulgarii au refuzat).

ESFS a acordat propriile sale premii europene. În mod ciudat, organizatorii Worldcon s-au opus ca premiile respective să fie prezentate în cadrul ceremoniei premiilor Hugo. Aceasta pare ciudat, mai ales pentru că organizatorii Worldcon au permis ca japonezii să acorde premiul lor naţional în cadrul ceremoniei Hugo. Şi chiar şi mai ciudat a fost faptul că premiile japonezilor constau din două sticle cu vin, care nici măcar nu au fost prezentate, deoarece cîştigătorii erau absenţi. Aceste curiozităţi au mai înveselit puţin atmosfera altfel previzibilă a ceremoniei premiilor Hugo.

Cartea SOUVENIR oferită de Convenţie tuturor participanţilor membri cu drepturi depline a fost elegantă şi bine editată (aproape toţi membrii din ţările est europene au beneficiat de această calitate, aşa că nu au fost lipsiţi de cîte un exemplar). Cartea conţinea un articol semnat de Samuel Delany şi un altul de Gerry Anderson, o bucată de Anne McCaffrey, o prezentare a lui Les Edwards cu o serie din ilustraţiile sale color, un articol despre reţelele SF de Daniel Dern, o privire panoramică asupra fandomului mondial, două piese de Bridget Wilkinson şi un articol despre viitorul science fiction-ului al subsemnatului.

În concluzie, INTERSECTION '95, a 53-a Convenţie Mondială Science Fiction, a fost un eveniment memorabil şi nu îmi pare rău că am luat parte la el. Dar, în acelaşi timp, a dat ocazia unor reflecţii critice în legătură cu mişcarea science fiction mondială din momentul de faţă. Mulţi, inclusiv Norman Spinrad, consideră că în ceea ce priveşte caracterul ciclopic al Worldcon-ului, acesta constă în limitarea sa, ceea ce va duce în cele din urmă la risipirea lui. După părerea mea în panorama mondială există mult spaţiu pentru creşterea importanţei science fiction-ului european.

Poate că impulsul acestei dezvoltări va veni din ţările răsăritene unde entuziasmul faţă de science fiction tinde spre stele. Science fiction-ul anglo-american, în momentul de faţă, îmi dă impresia de decadenţă. Aceşti autori scriu acum sub impulsul necesităţilor comerciale şi sînt mai curînd inspiraţi de muza marketingului decît de aceea a geniului. Ştiu că mulţi cred că este o erezie să aştepţi un salt calitativ în science fiction pe continentul european. În această privinţă eu sînt moderat optimist, cînd nu se întîmplă să fiu total pesimist.

(traducere după versiunea engleză de B. Kiseleff)

Orson Scott Card

Joc întrerupt

Lui Herman Nuber îi amorțiseră picioarele și, de fiecare dată cînd se mișca, simțea în ele niște furnicături insuportabile.

– Am picioarele țepene, se plînse el operatorului de la camera de somn.

– Așa se întîmplă mereu, îl liniști acesta.

– Am fost adormit timp de trei ani, îl lămuri Herman. Mi-au întrerupt circulația sîngelui în tot acest răstimp?

– E din cauza somec-ului, domnule Nuber, îi zise operatorul. El vă face să vă simțiți picioarele așa. Circulația sîngelui nu v-a fost oprită.

Herman scoase un mormăit și se întoarse să citească listele afișate pe perete. Picioarele îi înțepeneau acum mai puțin și el a început să-și mute corpul de colo-colo. Foaia cuprinzînd știrile era total neinteresantă. Aceeași înșiruire a victoriilor în contul Imperiului, victorii care în jumătate din cazuri lăsau inamicul în posesia sistemului stelar, cu doar cîteva nave imperiale în stare să șchioapete pe drumul către casă. Ziarele de scandal erau tot atît de plictisitoare. Toți gușterii de familie bună scremîndu-se în calea lor către glorie și avere... Un tip într-o ureche s-a sinucis - o noutate, din moment ce indivizii care voiau să iasă din circulație de obicei doar semnau pentru plecarea în colonii...

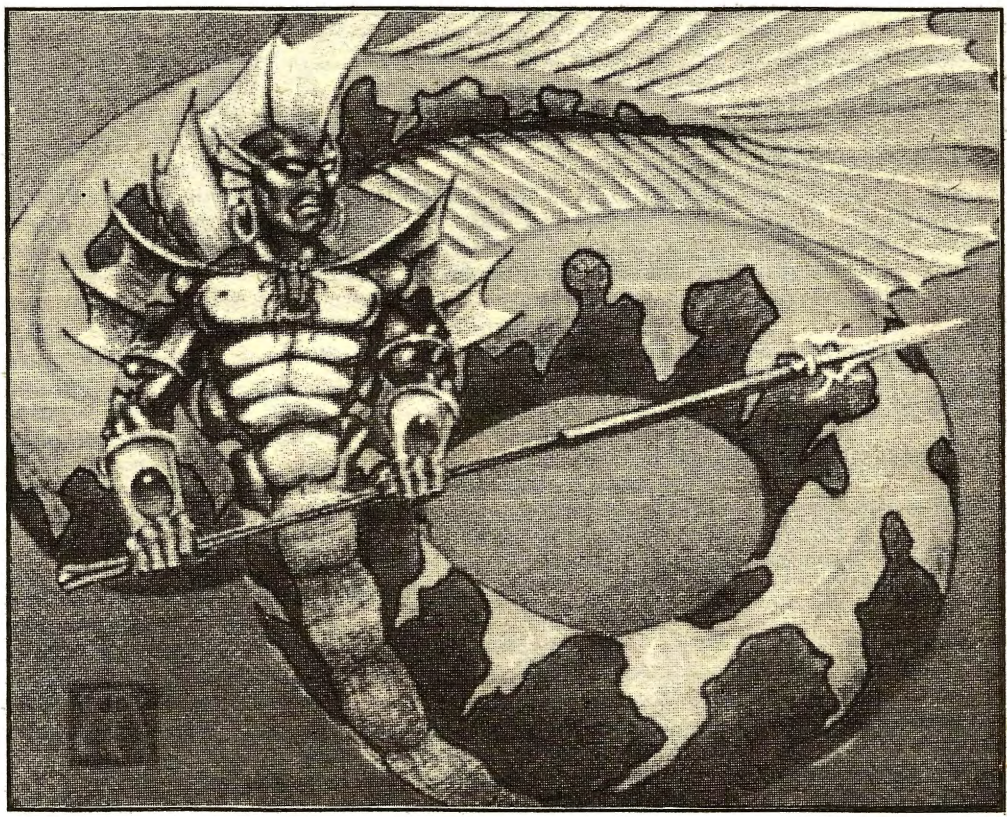

Lista pe care o studia era, desigur, buletinul jocului. O răsfoi mai departe, pînă la nomenclatorul lui *International Games* și acolo află mențiunea: *Europa 1914d, acum în G1979. Cea mai importantă informație a săptămînii este că Herman Nuber, „Italianul", se trezește joi. Prin urmare, atenție, toți cei care nu jucați pe Italia!*

Foarte măgulitor să ți se pomenească numele pe listele de trezire. Deși era de așteptat. Compania *International Games* învîrtea afacerea asta de ani de zile, chiar dinainte de apariția somec-ului.

Niciodată nu existase însă un jucător de talia lui Herman Nuber.

Părăsi camera de somn, oprindu-se cîteva clipe ca să se îmbrace. De data asta trezirea avea să dureze doar șase luni - la ultimul joc cîștigase mulți bani ca de obicei, din pariurile clandestine, care erau o investiție strict ilegală, dar foarte sigură și plăcută. Nimeni nu avea șanse prea mari împotriva lui - cînd paria pe sine însuși, procentul de cîștig era de numai 17%. Oricum, mai bine decît în cazul unei case de economii sau a unor obligațiuni emise de guvern.

– Herman, îl strigă un omuleț șters, mai scund chiar și decît Herman Nuber.

– Ura, Grey, îl salută Nuber.

– Totul a fost în regulă la trezire?

– Bineînțeles.

Grey Glamorgan era un bun om de afaceri. Herman își amintea întotdeauna că, deși era un fel de geniu financiar, cu multe relații solide, Grey nu era băgat el însuși în problemă. Oricum, demn de încredere. Un subaltern înnăscut. Lui Herman îi plăcea să se înconjoare de oameni mai mici decît el.

– Ei bine? întrebă Grey.

Herman părea nepăsător.

– Cumpăr Italia, desigur.

Grey încuviință din cap. Era un fel de ritual, dar legile jocului specificau că un loc în cadrul unei competiții putea fi obținut doar atunci cînd jucătorul era treaz - trebuia să existe întotdeauna un jucător treaz la computer.

"Păi, acum sînt treaz", gîndi Herman. Și doar dacă lucrurile nu se schimbaseră considerabil, aceasta era trezirea în cursul căreia avea să dea marea lovitură - sfîrșitul jocului prin cucerirea lumii.

Ecranul cît un perete al computerului era deja aprins cînd Nuber ajunse în apartamentul lui - un alt gest plin de atenție din partea lui Grey. Herman se tortură de unul singur, așa cum făcea mereu, ignorînd ecranul, refuzînd să-l privească, prefăcîndu-se că nu pe el îl aștepta mașina, în timp ce dădea ocol apartamentului ca să fie sigur că toate pregătirile erau corecte. Herman nu era cu adevărat bogat; doar înstărit. Nu-și putea permite să-și păstreze un apartament gol, în timp ce se afla în subteran. În loc de asta, bunurile lui erau depozitate sau vîndute de fiecare dată. "Într-o bună zi o să fiu îndeajuns de bogat", gîndi el. "Într-o bună zi o să ajung la niveluri cu adevărat înalte ale folosirii somec-ului - de exemplu, cinci ani în subteran pentru trei luni la suprafață. Și o să posed un apartament al meu, propriu, nu doar să închiriez unul pentru perioada de trezire".

Era visul oricui, bineînțeles. *Planul* oricui. Și fiecare din cele șapte milioane de oameni ai Imperiului făcea planuri. Horatio Alger este viu și sănătos pentru vecie...

În cele din urmă, după ce-și bău sucul de portocale, Herman țopăi de cîteva ori pe pat, alese și plăti femeia cu care avea să-și petreacă noaptea, folosi toaleta, apoi își îngădui să se așeze confortabil în scaunul din fața modulului computerului. Continua să păstreze însă ecranul stins. Bătu pe clape codul pentru *Europa 1914d*.

Avusese 24 de ani cînd se hotărîse pentru prima dată să-și investească o parte din bani în costisitorul hobby al jocurilor internaționale. Îl costase salariul pe două luni și abia dacă fusese în stare să-și cumpere o poziție de mîna a treia în Italia, la începutul unui nou joc. Alesese *Europa 1914d*, chiar dacă era al patrulea tur cu acest nume, pentru că în decursul competițiilor de mai mică amploare se specializase în strategiile secolului XX, iar acum avea șansa, într-un joc difuzat la nivel planetar, de a vedea cu adevărat dacă e atît de bun pe cît crezuse.

"Sînt atît de bun", își reaminti, punînd în funcțiune hologramă. Globul pămîntesc îi apăru dinainte și el îl studie atent. Întîi se arătară diagramele meteo; apoi, harta politică.

– Cum merge? întrebă Grey, apărut fără zgomot în spatele lui Herman.

– Minunat. N-a încercat nimeni acțiuni nechibzuite. Buni îngrijitori, băieții...

Italia apărea marcată pe hartă în roz. Herman își memoră începutul - o Italie proaspăt unificată, slabă, nesigură dacă să se alăture Germaniei și Austro-Ungariei. În secolul al XX-lea cel adevărat, nimeni

Jurnalul S.F.

Savînd cu adevărat forță nu apăruse în Italia pînă după războiul din 1914. Nimeni, pînă la imbecilul de Mussolini. Dar în *Europa 1914d*, Italia îl avea pe Herman Nuber. Și chiar dacă el era un jucător de mîna a treia, pariase puțin pe sine însuși - și pe Italia.

Trecuseră trei ani, înainte ca munca de zi cu zi să-i aducă lui Herman destui bani ca să se supună somec-ului pentru prima dată. În acest interval de timp se căsătorise, avusese o fiică și divorțase. Nu era un tip făcut pentru mariaj. Nevestei nu-i plăcea cînd își petrecea toată noaptea jucînd. Însă, de-a lungul vremii, meritase. Un pic de durere, cîteva scene emoționante, apoi, la sfîrșitul celor trei ani, pariurile lui Herman dăduseră roade cu vîrf și îndesat. Patruzeci la unu. Îi înlăturase pe ceilalți jucători mai puțin talentați și, cînd intră sub influența somec-ului, o făcu în calitate de dictator al Italiei - o Italie care se întorsese brusc împotriva Austro-Ungariei, învinsese în mod strălucit armata prusacă (oh, nu, de fapt germană, își aminti el - trebuia să păstreze perioadele exactel) lîngă Munchen și un tratat de pace fusese semnat în grabă. America nu se alătură niciodată războiului, spre marea durere a jucătorilor care plătiseră din greu pentru această poziție privilegiată, doar ca s-o vadă devenită inutilă, în jocul real.

Italia, atunci, fusese marea putere în Europa Centrală. Dar acum, observă Herman cu un zîmbet, Italia era *întreaga* Europă, tot continentul era roz și, la fel, cea mai mare parte a Asiei. Ultima lui trezire însemnase încheierea luptei cu Rusia. Iar în clipa de față Italia stătea calmă, la Pacific, la Oceanul Indian - prin Persia și la Atlantic, gata pentru orice încercare.

– Arată foarte bine, nu-i așa? îl întrebă Herman pe Grey, care nu spunea încă nimic.

– Pentru jucătorul pe Italia, da, zise Grey, iar Herman se întoarse surprins.

– Vrei să spui că n-ai cumpărat-o *tu*?

Grey păru puțin încurcat.

– De fapt, spuse el, mi-a fost teamă de asta.

– Teamă, de ce?

– Se pare că cineva speculează pe Italia. Funcționarii mei mi-au înaintat un raport, acum trei săptămîni. Cineva cumpără și vinde Italia în licitații închise, încă de cînd ai coborît tu în subteran ultima oară.

– Dar e ilegal!

– Dacă vrei să bocești, n-ai decît. Chestia asta am făcut-o însă și noi, știi doar. Să cer o investigație? Cu toate cărțile pe masă?

– De ce n-ai obținut o împuternicire solidă, prin care să păstrezi Italia?

– Am făcut-o, dar au cîștigat iar, Herman. Licitația a fost ieri, la miezul nopții. Un moment destul de nepotrivit. Eu, totuși, mi-am plasat oferta. Cinstit, a fost ridicol de mare! Nici un rezultat, însă. Jucătorul care a cîștigat licitația a oferit de două ori cît mine!

– Atunci ar fi trebuit să supralicitezi!

Grey clătină din cap.

– Nu puteam. Am numai 50 de procente împuternicire, îți amintești?

Herman oftă, împotriva voinței lui.

– 50 de procente? Grey, 50 de procente! A fost mai mult de atît? Grey dădu din cap.

– Oricum, mai mult de 50, bani lichizi. N-am putut să mă măsor cu el. Nu. Din fondurile tale... Și nici n-am avut destul mărunțiș la îndemînă, ca să adaug și banii mei.

– Mă rog, cine-i jucătorul?

– Ai să crezi sau nu, Herman, este un ministru adjunct la colonizări. Slujbaș, deci. E prima oară cînd se bagă în jocurile astea. Nu apare înregistrat pe nicăieri. Nici el, și nici modul în care a făcut rost de bani, ca să-și cumpere locul în joc.

– Află care este organizația, Grey, și cumpără-mi poziția asta.

Grey clătină din cap.

– Nu am destui bani. Oricine ar fi cumpărătorul, chestiunea se anunță foarte serioasă, iar ei au mai multe fonduri decît tine.

Herman se simți slăbit și înfrigurat. Bineînțeles, la orice joc existau speculanți. Dar Herman plătea întotdeauna bine pentru poziția lui și, pentru că el contribuia cel mai mult la deschidere, cînd era treaz, nimeni nu putea cumpăra Italia în afară de el, atîta timp cît oferea cel puțin 15 procente peste ultimul preț de vînzare. De acum prețul de vînzare depășise jumătate din averea lui.

– Nu contează, îi spuse Herman lui Grey. Împrumută. Vinde. Îți dau mandat peste 90%. Dar cumpără Italia!

– Și dacă n-or s-o vîndă?

Herman sări în picioare, depășindu-l în înălțime (delicioasă senzație!) pe Grey.

– Nu pot! Singura lor șansă e să mi-o vîndă mie. Probabil că fac speculațiile astea doar ca să mă înlăture din joc. Ei bine, lasă-il De data asta Italia cucerește lumea, Grey! Iar pariurile nu vor fi doar de 17 procente. Vom intra cu șanse inegale. Înțelegi?

– Nu sînt obligați să-ți vîndă ție, zise Grey. Jucătorul care are Italia nu este sub influența somec-ului.

– Nu-mi pasă. O să rămîn treaz mai mult ca ei. Cîndva trebuie să iasă din joc. Plătește-le prețul! Trebuie să aibă unul.

Grey încuviință nesigur. Herman se întoarse cu spatele. Îl auzi pe Grey tîrîndu-și picioarele pe covor, în vreme ce pleca. Rămas singur, Herman puse în funcțiune ecranul calculatorului, simțind un nod în stomac. Italia merita banii, dar numai datorită lui Herman Nuber. "Doar un geniu ar fi putut lua o țară de mîna a doua și să facă din ea o putere mondială. Doar Herman Nuber, cel mai mare jucător în domeniul istoriei al lui *International Games*, fir-ar să fie! Indivizii încearcă să mă fure", conchise Herman. "Ei bine, să-i lăsăm!"

Și apoi, deși știa că asta are să-l chinuie, lumină ecranul pentru o trecere în revistă a operațiunilor militare curente desfășurate de Imperiul italian. Exista un conflict de frontieră în Coreea. India era pe cale să devină ostilă. Agenții italieni se descurcau bine în subminarea stăpînirii japoneze în Arabia.

"Totul e perfect", rîse Herman încetișor. "În trei zile pot să termin jocul ăsta. În trei zile, cu condiția să pun mîna încă o dată pe Italia..."

Grey nu veni și nici nu sună toată ziua. La lăsarea serii, Herman era un ratat plin de nervi. Trebuia să urmărească neputincios cum trei ocazii perfecte pentru o acțiune rapidă, decisivă, fuseseră scăpate de idiotul care juca pe Italia. Bineînțeles, un asemenea lucru se întîmpla de fiecare dată cînd Herman se afla sub influența somec-ului - dar atunci el era adormit. Nu trebuia să vadă totul cu propriii lui ochi. Iar Grey tot nu venea...

Soneria. Nu era Grey, pentru el ușa se deschidea singură. Trebuia să fie femeia. Herman atinse ușor clapele mecanismului de declanșare și ușa se deschise. Fata era tînără și avea un zîmbet frumos. Exact ceea ce-i recomandase doctorul...

La început, pentru că era frumoasă, și veselă, și-și cunoștea meseria, Herman uită de joc, sau cel puțin fu în stare să se concentreze asupra altui lucru. Dar apoi, chiar cînd ea încerca să-l mai încălzească o dată, îngrijorarea înăbușită îl inundă iarăși, făcîndu-l să se ridice în capul oaselor.

– Ce s-a întîmplat?

Bărbatul scuturâ din cap.

– Ești prea obosit?

Un motiv la fel de bun ca oricare altul. N-are nici un sens să-ți deschizi inima în fața unei tîrfe.

– Mda. Sînt obosit.

Ea oftă, se culcă la loc pe pernă.

– Mie-mi spui?... Și eu mă simt obosită. Patronii îmi dau pilule ca să pot continua ore în șir, dar e atît de plăcut să ai o pauză...

O vorbăreață. La dracu'!

– Vrei ceva de mîncare?

– N-avem voie.

– Ții regim, sau ce?

– Nți! Cîteodată, unii încercă să ne drogheze.

– Eu n-am s-o fac.

– Regulile sînt reguli, insistă femeia - sau, mai curînd, fata.

– Ești foarte tînără.

– Am început încă din timpul colegiului. Sînt mai bătrînă decît par. Dar patronii pot să mă întinerească în așa fel încît să cîștigăm cu toții mai mulți bani.

Bani, bani, bani. Plătești pentru sex și capeți un tratat despre situația economiei.

– Ascultă, puicuțo, ce-ar fi să pleci?

– Ai plătit pentru asta toată noaptea, zise ea, surprinsă.

– Perfect. Ai fost minunată. Dar sînt obosit.

– Șefilor mei nu le place să înapoieze banii.

– Nu vreau nici un ban înapoi.

Îl privi bănuitoare dar, cînd Herman începu să se îmbrace, făcu și ea la fel.

– E un obicei costisitor, zise fata.

– Ce anume?

– Să plătești ca să faci dragoste și apoi să nu folosești ceea ce ai plătit.

– Ei da, întocmai, spuse Herman, adăugînd crispat: Deși nici unul dintre noi nu-și mai dorește asta acum, nu-i așa?

– Sîntem niște caraghioși, răspunse ea, dar chiar și în aceste cuvinte se păstrau tot obiceiurile comerțului. Zîmbetul și tonul vocii îi erau pline de senzualitate și, pentru o clipă, Herman se întrebă dacă voia cu adevărat ca fata să plece. Se gîndi însă la Italia și hotărî că ar prefera să fie singur.

Ea îl sărută de bun rămas - făcea parte din politica firmei - apoi îl părăsi. Bărbatul stătu treaz toată noaptea, urmărind Italia. Imbecilul lăsa lucrurile să-i scape din mînă. Ar fi putut pune stăpînire pe Arabia în jur de ora trei dimineața. În loc de asta încheie un tratat de pace ridicol, prin care ceda, de fapt, teren în Egipt. Idiot! Spre dimineață, Herman adormi, apoi se trezi cu o durere de cap groaznică și-l sună pe Grey.

– La naiba! Ce se întîmplă? întrebă Herman.

– Herman, te rog, îi spuse Grey. Avem mult de lucru.

– Da. Iar eu stau și mă uit cum Italia se duce pe copcă...

– N-ai avut aseară, la tine, o pipiță?

– Ce dracu' te privește pe tine? se răsti Herman. Cumpără-mi Italia, Grey!

– Abner Doon ăsta, ministrul adjunct al coloniei, e de neclintit.

– Oferă-i luna de pe cer!

– Aparține deja altcuiva. I-am făcut însă o ofertă. Pur și simplu mi-a rîs în nas. Îți transmite să urmărești jocul și-ai să vezi un geniu adevărat la lucru.

– Geniul Individul e un imbecil. Deja a... - și Herman se lansă în descrierea prostiilor din noaptea anterioară.

– Uite ce e, eu n-am nimic de-a face cu *International Games*, zise în cele din urmă Grey. Știi asta, de aceea m-ai angajat. De acord? Așa că lasă-mă să-mi fac treaba, iar tu urmărește tablele de scor.

– Și cînd ai de gînd să-ți faci treaba?

Grey oftă.

– Trebuie să vorbim despre asta la telefon? În timp ce Băieții Mamei trag cu urechea?

– Lasă-i să asculte.

– În regulă, am încercat să descopăr cine îl controlează pe acest Doon. Individul are relații, dar toate sînt legale. N-am putut găsi o fraudă, înțelegi? Prin urmare, cum să dau de oamenii care-l plătesc ca să nu vîndă, dacă nu pot să aflu de la cine își ia leafa?

– Nu poate avea un accident sau ceva asemănător?

Grey rămase o clipă tăcut.

– Acesta este un telefon, domnule Nuber, și e împotriva legii să sugerezi activități criminale prin intermediul lui.

– Îmi pare rău.

– În plus, e și o idioțenie. Vrei să-mi pierd licența?

– Nu ascultă ei chiar toate convorbirile...

– În regulă, roagă-te în continuare pentru asta! Dar n-o să întreprindem nimic criminal. Acum, așează-te și uită-te la hologramă sau fă *orice altceva!*

Herman trînti telefonul și se așeză în fața terminalului computerului. Italia tocmai lansase un război lipsit se sens, pe jumătate prostesc, în Guyana. Guyanal Ca și cum ar fi contat în vreun fel ce se întîmpla acolo! Și era un act de agresiune atît de evident încît începuseră deja să se formeze alianțe împotriva Italiei. Idiotul!

Trebuia să găsească un mijloc să-și distragă atenția de la întîrziere. Obținu puncte într-un joc particular, îi oferi pe gratis oricărui client specialist obișnuit și foarte curînd porni un joc în cinci, avînd ca miză Acvitania. Îl cîștigă în șapte ore. Patetic! Marii jucători se aflau cu toții în jocurile televizate. Ce-l reține pe Grey?

– Nimic nu mă reține, insistă Grey, cînd ajunse în apartamentul lui Herman, tîrziu, în acea noapte. Doar că îndeplinesc niște sarcini eroice pentru tine, Herman Nuber!

– E-al dracului de bine să te lupți cu morile de vînt!

Grey zîmbi, dîndu-și silința să-i placă umorul celuilalt.

– Uite ce, Herman, ești cel mai important client al meu. Și ești faimos. *Ești important.* Ar trebui să fiu cretin să nu-mi dau toată silința pentru tine. Am pus trei agenți să cerceteze tot ce se poate afla despre acest Doon. Și tot ce se poate afla e că el nu-i nimic din ceea ce-am gîndit la început.

– Bun. Și ce gîndim *acum*?

– E bogat. Mai bogat decît ți-ai putea imagina.

– Îmi pot imagina o avere infinită. Poți să mă crezi pe cuvînt.

– Are legături peste tot, pe Capitoliu. Îi știe pe toți sau cel puțin îi cunoaște pe cei care-i știu pe toți. Ai priceput? Iar banii lui sînt băgați în credite și investiții ale unor corporații-fantomă, care stăpînesc bănci-fantomă, care stăpînesc industrii-fantomă, care, la rîndul lor, stăpînesc jumătate din această afurisită planetă...

– Cu alte cuvinte, zise Herman, lucrează de unul singur.

– De unul singur, dar nu vinde, pricepi? Nu are nevoie de bani. Ar putea să piardă la pinacle o sumă cît averea ta de mare și totuși să-i placă tipul care a cîștigat.

Herman făcu o strîmbătură.

– Grey, ai așa un mod de a mă face să mă simt sărac...

– Încerc să-ți povestesc cu cine te iei de piept. Pentru că tipul n-are decît 27 de ani. Vreau să spun, e *tînăr.*

Dar ceva nu se potrivea.

– Parcă mi-ai spus că n-a fost sub influența somec-ului.

– Ăsta-i lucrul ce-l mai nebunesc, Herman. Nu e sub influența somec-ului. N-a fost niciodată.

– Un fanatic religios, deci?!

– Singura lui religie pare aceea de a-ți ruina viața, domnule Nuber, dacă-mi pot permite să fiu atît de îndrăzneț... Nu vrea să vîndă. Și nici nu vrea să spună de ce. Iar atîta vreme cît nu intră sub influența somec-ului, nu trebuie să vîndă. E foarte simplu!

– I-am cășunat vreodată cu ceva? De ce-ar vrea să-mi facă tocmai mie una ca asta?

– Mi-a spus că speră să n-o iei drept atac la persoană.

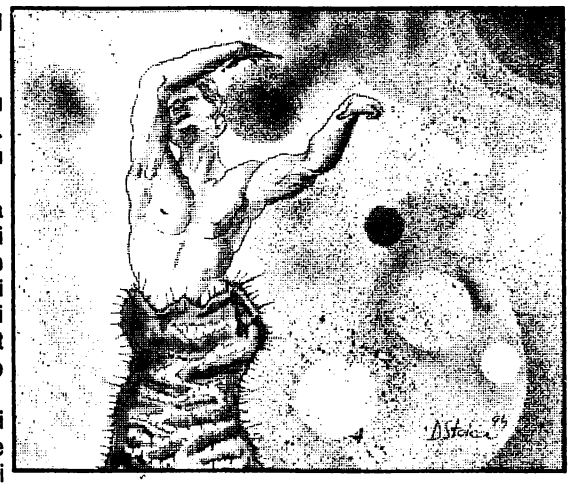

Herman scuturâ din cap, furios, totuși incapabil să găsească un motiv adecvat pentru furia lui - sau un mod adecvat de a și-o manifesta. Omul *trebuia* să fie accesibil...

– Mai știi ce ți-am spus la telefon?

– Ai fi primul suspect dacă i s-ar întîmpla ceva, Herman, îl preveni Grey. Și n-ar ajuta nici un pic. Jocul se va sfîrși pe durata anchetei. În plus, eu n-am nici un amestec în afacerea asta.

– Toată lumea are un amestec, zise Herman. Cel puțin, sperie-l! Enervează-l!

Grey dădu din umeri.

– Am să încerc. Se ridică să plece. Herman, îți sugerez să te întorci o vreme la afaceri. Să mai obții niște bănuți. Să ai din nou obișnuința lor. Fă-ți niște legături. Încercă să-ți scoți jocul din preocupări. Dacă nu pariezi pe Italia, de data asta, poți s-o faci la următoarea trezire.

Herman nu răspunse și Grey plecă, lăsîndu-l singur.

La trei dimineața, Herman, istovit, reuși să adoarmă.

Pe la patru și jumătate a fost trezit de semnalul de alarmă. Amețit, se dădu jos din pat și se îndreptă, clătinîndu-se, către ușa dormitorului. Semnalul de alarmă era numai de formă. Nimeni din categoria lui nu fusese vreodată jefuit, cel puțin nu atîta timp cît proprietarii se aflau acasă. Grijile lui în privința furtului se risipiră, totuși, curînd. Cei trei bărbați care intrară purtau cu toții niște săculeți de piele, mici și îndesați, umpluți cu ceva greu. Cît de duri erau, Herman nu fu domic să afle.

– Cine sînteți?

Ei nu spuseră nimic, se apropiară doar, în tăcere, cu pași lenți. Își dădu seama că era izolat atît de ușa de la intrare, cît și de ieșirea de urgență. O luă înapoi spre dormitor. Unul dintre bărbați întinse o mînă și Herman se trezi izbit de tocul ușii.

– Nu mă lovi, zise el.

Primul bărbat, mai înalt decît ceilalți, îl plezni pe Herman în umăr cu măciuca improvizată. Acum Herman știa cît e de grea. Loviturile continuară din ce în ce mai dure, într-un ritm constant. Herman îngheță, incapabil să se miște, în timp ce durerea creștea în mod gradat. Apoi, pe neașteptate, omul își schimbă greutatea, răsuci săculețul pe rever și coastele lui Herman fură zdrobite. Respirația i se transformă într-un horcăit și durerea, asemeni unei mîini uriașe spintecîndu-i mărunțaiele, i se scurse în susul și în josul trupului.

Suferința era insuportabilă.

Și abia începuse...

*

– Fără doctor, fără spital, fără nimic. Nul zise Herman, încercînd să obțină un ton al vocii cît mai puternic, din pieptul lui zdrobit.

– Herman, spuse Grey, s-ar putea să ai coaste rupte...

– Nu le am.

– Nu ești doctor.

– Am cel mai bun echipament medical din tot orașul și el spune că nu e nimic rupt. Oricine ar fi ticăloșii de azi-noapte, știau ce fac.

Grey oftă.

– Herman, îi cunosc pe ticăloșii ăia!

Nuber îl privi pe Grey surprins, aproape ridicîndu-se din pat, deși durerea îl opri la fel de brusc ca și cum ar fi fost biciuit.

– Erau oamenii pe care i-am angajat ca să-l „sîcîie" pe Abner Doon.

Herman scoase un geamăt.

– Grey, nu, nu se poate - cum ar fi reușit ei să le vorbească despre una ca asta?

– Aveau un contract riguros. Au mai lucrat pentru mine și altă dată. Habar n-am cum i-a corupt Doon. Grey păru îngrijorat. Are putere acolo unde nici nu m-așteptam. Li s-au oferit bani și înainte... O mulțime de bani. Dar întotdeauna și-au respectat contractele. Cu excepția cazului cînd i-am angajat să-i dea o lecție lui Doon...

– Mă întreb, zise Herman, dacă a învățat ceva.

– Mă întreb, adăugă Grey, mult mai direct, dacă *tu* ai făcut-o.

Herman închise ochii, sperînd că Grey are să cadă mort la pămînt.

– Uită jocul! Cumpără Italia data viitoare! Doon trebuie să intre, cîndva, sub influența somec-ului.

Herman nu deschise ochii și Grey plecă.

*

Zilele trecură și, curînd, Herman fu în stare să se înapoieze schiopătînd în camera în care ecranul computerului domina un perete întreg și unde hologramă cuprinzînd lumea *Europei 1914d* se rotea încetișor. Oricare ar fi fost motivele lui Doon, Herman văzu nenumărate dovezi ale faptului că acesta nu știa nimic despre jocurile internaționale. Nici măcar nu învăța din propriile greșeli. Ocuparea cu forța a Guyanei fu urmată de un atac inutil asupra Afganistanului - deja un stat vasal, determinînd astfel alte cîteva state vasale să se alăture unei alianțe inamice. În cele din urmă, mînia lui Herman se domoli și el urmări posomorît cum poziția Italiei se înrăutățea.

Adversarii Italiei nu erau deosebit de inteligenți. Ar fi putut fi învinși - *puteau fi încă* învinși, cu condiția ca Herman să participe la joc. Cînd în Anglia izbucni însă revoluția, Herman deveni din nou furios.

De la începutul jocului, stabilise cu grijă un despotism luminat ca formă de guvernămînt a Imperiului italian, acordînd autonomie locală în multe privințe. Nu era un regim opresiv. Garanta, totuși, eliminarea oricărei șanse de revoluție: revoltele erau înăbușite fără milă, în timp ce teritoriile care nu se răsculau erau generos răsplătite. Trecuseră ani de cînd Herman nu trebuia să se mai îngrijoreze din pricina politicii interne a Italiei.

Dar cînd revoluţia engleză se porni, Herman avu ideea să cerceteze activităţile lui Doon legate de afacerile interne ale Imperiului. Doon schimbase fără nici un rost lucrurile, supunînd populaţia la taxe, amplificînd diferenţa dintre bogaţi şi săraci, dintre cei puternici şi cei slabi. Oprimase, de asemenea, naţionalităţile, obligîndu-le să înveţe italiana, iar computerul adusese rezultatul inevitabil: resentiment, rebeliune şi, în cele din urmă, revoluţie.

Ce făcea Doon? Cu siguranţă, putea vedea rezultatul acţiunilor sale. Cu siguranţă, putea spune că tot ce întreprindea - sau cel puţin o parte - era greşit. Cu siguranţă, avea să realizeze că-şi depăşise statutul în acest joc şi avea să vîndă Italia, cît mai era în stare. Cu siguranţă...

– Grey, zise Herman la telefon, acest Doon e tîmpit?

– Dacă este, atunci ăsta-i secretul cel mai bine păstrat de pe Capitoliu.

– Jocul lui e prea idiot ca să fie crezut. În întregime idiot. Face numai greşeli. Orice-ar putea fi făcut corect, el face de-a-n-doaselea. Ţi se pare că i se potriveşte?

– Doon a construit din nimic un imperiu financiar, transformîndu-l în cel mai mare de care am auzit vreodată pe Capitoliu, şi a făcut-o în doar 11 ani de la majorat, răspunse Grey. Asta nu i se potriveşte.

– Ceea ce înseamnă fie că nu joacă el însuşi jocul...

– Nu, el îi joacă. Asta e legea şi computerul spune că ţelul lui e să...

–... sau că joacă în mod deliberat ca să piardă.

Ridicarea din umeri a lui Grey aproape că a putut fi auzită.

– De ce-ar face una ca asta?

– Vreau să-l întîlnesc.

– Nu va veni niciodată.

– Undeva, pe teren neutru, într-un loc pe care nu-l controlează nici unul dintre noi.

– Herman, nu-l cunoşti pe omul acesta. Dacă tu nu controlezi locul, el o face - sau o va face la vremea cînd întîlnirea va avea loc. Nu există un teren neutru.

– Vreau să-l întîlnesc, Grey. Vreau să aflu ce dracu' face cu imperiul *meu!*

Şi Herman se întoarse să urmărească modul cum revoluţia din Anglia era înăbuşită cu brutalitate. Dar nu în întregime... Computerul arăta bande înarmate care încă mai bîntuiau în Wales şi pe înălţimile Scoţiei. De asemenea, revolte orăşeneşti încă vii în Londra, Manchester şi Liverpool. Doon vedea şi el această informaţie. Dar se hotărî s-o ignore. Hotărî să ignore şi mişcarea revoluţionară care se întărea în Germania, ţăranii care îi hărţuiau pe fermierii din Mesopotamia, năvălirile chineze în Siberia.

Proceda ca un nătîng.

Iar stofa unui imperiu bine ţesut începuse să se şifoneze.

Telefonul îşi trimise bîzîitul uşor în microfonul flexibil din interiorul pernei şi Herman se trezi. Fără să deschidă măcar ochii, vorbi cu faţa în pernă:

– Derm, lua-te-ar moartea!

– Aici e Grey.

– Eşti concediat, Grey.

– Doon spune că se va întîlni cu tine...

– Sun-o pe secretara mea şi stabiliţi întîlnirea.

– Spune că se va întîlni cu tine, doar dacă poţi veni la staţia de metrou C24B, peste treizeci de minute.

– Nici măcar nu e în sectorul meu, se plînse Herman.

– Prin urmare nu încearcă să-ţi facă viaţa mai uşoară.

Herman suspină adînc şi se dădu jos din pat. Se îmbrăcă într-un costum în care era departe de a arăta spilcuit, apoi se tîrî cu greu afară din apartament şi de-a lungul coridoarelor. La acea oră a dimineţii, garniturile de metrou funcţionau la intervale duble de timp, şi Herman se rostogoli într-un vagon, urmînd drumul ce ducea la staţia C24B. Zona era mai puţin aglomerată decît aceea în care locuia Herman, iar acolo, pe platformă, aştepta un tînăr cu înfăţişare comună, doar cu un pic mai înalt decît Herman. Tînărul era singur.

– Doon? întrebă Herman.

– Bunicule, răspunse tînărul.

Herman îl privi cu ochi pierduţi. „Bunic?"

– Nu se poate!

– Abner Doon, mînz ieşit din iapa Sylvaii, fiica lui Herman Nuber şi a lui Birniss Humbol. Un pedigree admirabil, nu crezi?

Herman era înspăimîntat. După toţi aceşti ani de singurătate, să descopere că tînărul său călău făcea parte din familie...

– La naiba, băiete, eu *nu mai am* familie... Ce-i asta, răzbunare pentru un divorţ de acum o sută de ani? I-am plătit bine bunicii tale. *Dacă* spui adevărul...

Doon se mulţumi doar să zîmbească.

– De fapt, bunicule, nu dau nici măcar o înjurătură pe legătura dumitale cu bunica şi pe insuccesul ei. Oricum, pe bătrînă nu pot s-o sufăr, nu ne-am vorbit de ani de zile. Ea spune că semăn prea mult cu tine. Aşa că acum, cînd ieşe de sub influenţa somec-ului, nici măcar nu mă mai caută. O vizitez eu, numai ca s-o enervez.

– O trăsătură în care pari să te fi specializat.

– Găseşti un nepot de multă vreme pierdut şi deja încerci să bagi zizanie între rude. Ce mod urît de a rezolva crizele de familie!

Şi Doon îi întoarse spatele. Din moment ce nu discutaseră nimic despre joc, Herman nu a avut de ales şi a trebuit să-l urmeze.

– Ascultă, băiete, zise el, în timp ce tropăia cu încăpăţînare în spatele tînărului care mergea cu paşi repezi. Nu ştiu ce ai de gînd cu jocul meu, dar cu siguranţă nu ai nevoie de bani. Şi, mai mult ca sigur, n-o să cîştigi nici un pariu - nu în felul în care joci.

Doon zîmbi peste umăr şi continuă să meargă pe coridoare.

– Depinde, nu-i aşa, pe ce pariezi.

– Vrei să spui că pariezi că vei pierde? Aşa cum joci, nu vei găsi niciodată un client.

– Nu, bunicule. De fapt, am făcut pariurile cu cîteva luni în urmă. Am pronosticat că Italia va fi distrusă şi măturată de pe faţa *Europei 1914d* în două luni de la trezirea ta.

– Distrusă complet?! Herman rîse. Nici o şansă, băiete! Am construit totul prea bine, chiar şi pentru un dobitoc în materie de jocuri, cum eşti tu!

Doon atinse o uşă şi aceasta se deschise.

– Poftim înăuntru, bunicule.

– Nici nu mă gîndesc, Doon. Mă iei drept prost?

– Doar unul mic, zise Doon, şi Herman urmări privirea tînărului îndreptată către cei doi bărbaţi care stăteau în spatele lui.

– De unde au apărut? întrebă Herman, prosteşte.

– Sînt prietenii mei. Vin cu noi la petrecerea asta. Îmi place să mă înconjur de prieteni.

Herman îl urmă pe Doon înăuntru.

Decorul era auster, funcţional, aproape burghez în simplitatea lui. Dar pereţii fuseseră fîmbrisaţi cu lemn adevărat - Herman recunoscu materialul dintr-o privire - iar computerul, care copleşea prin mărime cămăruţa din faţă, era cel mai scump şi cel mai complex model din cîte se puteau găsi.

– Bunicule, zise Doon, contrar a ceea ce gîndeşti, te-am adus aici, astă seară, pentru că, deşi ai fost o rudă şi un bunic de o răutate remarcabilă, simt o rămăşiţă de dorinţă ca dumneata să nu mă urăşti.

– Ai pierdut, replică Herman. Cele două gorile rînjiră prosteşte la el.

– Nu prea ai avut multă legătură cu lumea reală, în vremea din urmă, comentă Doon.

– Mai mult am dormit.

– În loc de asta, ţi-ai dedicat viaţa şi averea ca să clădeşti un imperiu într-o lume fantomă ce nu există decît pe computer.

– Pe dumnezeul meu, băiete, vorbeşti ca un popă!

– Mama a vrut să ajung ministru. Întotdeauna şi-a căutat cu disperare tatăl. Pe dumneata, dacă îţi aminteşti. Dar de această dată, un tată care să n-o mai părăsească. Din păcate... din păcate, bunicule, în cele din urmă şi-a găsit acest surogat de părinte în Dumnezeu.

– În cele din urmă, credeam că voi lăsa moştenire urmaşului meu puţină minte, se strîmbă Herman, dezgustat.

– Ai lăsat moştenire mai mult decît ai habar.

Lumea *Europei 1914d* apăru pe holografă. Rozul Italiei domina totul.

– E frumoasă, zise Doon, şi Herman fu surprins de onestitatea admiraţiei din vocea lui.

– Drăguţ din partea ta că ai observat.

– Nimeni altul, în afară de tine, n-ar fi putut s-o înalţe atît de sus.

– Ştiu.

– Cît crezi că l-ar lua cuiva s-o distrugă?

Herman rîse.

– Nu cunoşti istoria, băiete? Roma a căzut continuu de la sfîrşitul republicii şi au fost necesari o mie de ani pînă să dispară şi ultima rămăşiţă. Puterea Angliei a scăzut progresiv din secolul al XVII-lea, dar nimeni n-a observat, pentru că ea a continuat să acapareze teritorii. A rămas independentă încă patru sute de ani. Imperiile nu cad uşor, băiete.

– Ce-ai spune de un imperiu care se prăbuşeşte într-o săptămînă?

– Păi, aş spune că n-a fost clădit cum trebuie.

– Al tău cum e, bunicule?

– Încetează să-mi mai spui aşa.

– Cît de bine l-ai construit?

Herman îl privi pe Doon cu atenţie.

– Nimeni n-a făcut ceva mai bun.

– Napoleon?

– Imperiul său nu i-a supravieţuit.

– Iar al tău îţi va supravieţui?

– Chiar şi un incompetent total l-ar putea păstra intact. Doon rîse.

– Dar nu vorbim de un incompetent total, bunicule. Vorbim despre propriul tău nepot, care are tot ce-ai avut şi tu, doar că mult mai mult.

Herman se ridică în picioare.

– Întîlnirea asta e lipsită de orice sens. Nu am familie. Am renunţat la fiica mea, pentru că nu o doream. Nu-i cunosc şi, cu siguranţă, nu-i doresc urmaşii. Am să intru sub influenţa somec-ului, iar cînd mă voi trezi, o să iau Italia de la început, oricît de mult ai distruge-o. Şi-o voi reconstrui.

Doon rîse din nou.

– Dar, Herman, o dată ce o ţară a încetat să existe, ea nu mai poate fi adusă înapoi în joc. Cînd voi sfîrşi cu Italia, ea va fi o ţară standard pe computer. Şi nu vei putea s-o cumperi!

– Ascultă, băiete, zise Herman cu răceală, plănuieşti cumva să mă ţii aici împotriva voinţei mele?

– Dumneata eşti acela care a solicitat întîlnirea.

– Acum regret.

– Şapte zile, bunicule, şi Italia va dispare!

– De neconceput!

– De fapt, eu plănuiesc s-o fac în patru zile. Dar ceva s-ar putea să nu meargă cum trebuie.

– Dintre toţi criminalii, cei mai răi sînt cei care văd frumuseţea doar ca o ocazie pentru distrugere.

– La revedere, bunicule!

La uşă însă, Herman se întoarse spre Doon şi-l imploră:

Redacţia JSF transmite sincere condoleanţe familiei Radu pentru greaua pierdere suferită. Sîntem din toată inima alături de voi

– De ce faci asta? De ce nu te oprești?

– Frumusețea este în ochiul celui care o deține.

– Nu poți să aștepți pînă data viitoare? Nu poți să mă lași să am eu Italia la această trezire?

Doon se mulțumi doar să zîmbească.

– Bunicule, știu cum joci. Dacă ai avea Italia, de data asta ai cuceri lumea, nu-i așa? Și, astfel, jocul s-ar sfîrși.

– Bineînțeles.

– De aceea vreau să distrug Italia acum.

– De ce Italia? De ce nu te apuci să ruinezi imperiul altuia?

– Pentru că, bunicule, distrugerea celor slabi nu reprezintă o luptă, zise Doon încetișor.

Herman plecă, în timp ce ușa aluneca închizîndu-se în spatele lui. Se înapoie la metrou și acesta îl duse la stația unde avea locuința. Acasă, holograma globului era încă dominată de roz. Herman se opri s-o privească și, chiar în timp ce făcea asta, o mare porțiune din Siberia își schimbă culoarea. Dar Herman nu se mai înfurie în fața incompetenței lui Doon. Băiatul căuta, în mod evident, o compensație pentru copilăria mizerabilă și plină de bigotism, de care îl scotea vinovat pe bunic. Și totuși... Oricît de mult talent ar avea el, nu ar fi suficient ca să dezmembreze Italia. Computerul era foarte rigid în realismul lui. O dată ce populația Italiei, simulată pe calculator, va sesiza ce făcea personajul lui Doon-dictatorul, legile imuabile ale interacțiunii guvern-guvernanți îl vor elimina. Va fi silit să vîndă, și Herman ar putea cumpăra. Și reconstrui tot ce fusese distrus.

Anglia se răzvrăti din nou. Herman se duse să se culce.

Se trezi gîfîind și-și aminti că, în vis, plînsese. De ce? Pe cînd încerca să rețină amănuntele, visul îi lunecă din strînsoarea minții și el reuși doar să-și aducă aminte că era ceva în legătură cu fosta lui soție. Se duse la computer și-i transferă din memorie jocul. Birniss Humbol. Computerul i-a adus imediat imaginea pe ecran și Herman a privit cum se transformă, într-o succesiune de expresii ale feței...

Fusese o femeie frumoasă și, acum, fotografiile îi răscoleau amintirile. Perioada cît îi făcuse curte se scursese într-un mod neobișnuit de cast - poate că în inima lui Birniss exista deja religia ieșită în întregime la suprafață în fiica sa. În noaptea nunții se consumase și prima lor relație de dragoste. Herman a rîs la amintirea acelor clipe. Birniss, mondenă, atît de ciudat de timidă, în timp ce-i mărturisea soțului nepregătirea, nepriceperea sa. Și Herman, tandru și grijuliu, conducînd-o în lumea misterelor, a necunoscutului. Iar în sfîrșit, ea, întrebîndu-l:

– Asta-i tot?

– O să fie mai bine mai tîrziu, spusese el, mai mult decît jignit.

– N-a fost nici pe jumătate atît de rău pe cît mă așteptam, răspunsese ea. Ia-o de la început.

Făcuseră totul împreună. Totul - cu excepția jocului. Era o perioadă crucială pentru Italia. Herman începuse să se culce din ce în ce mai tîrziu, să-i vorbească soției din ce în ce mai puțin și, chiar atunci cînd o făcea, se referea în exclusivitate la Italia și la problemele micii, dar minunatei sale lumi.

Nu existase un alt bărbat în viața ei atunci cînd au divorțat și Herman, ca să-și satisfacă un moft, îi căută numele în Banca de date statistice. Nu a fost surprins cînd computerul i-a spus că ea nu s-a mai măritat niciodată, deși nu-i păstrase numele. Existase, oare, ceva deosebit în căsătoria lor, încît Birniss să nu se mai căsătorească niciodată? Sau fusese doar simplul fapt că ea se încrezuse numai într-un singur bărbat și, apoi, descoperise că menajul nu era ceea ce-și dorea - și, prin extensie, nici sexul. Durerea ei o înveninase pe fiica lor; durerea ei îl otrăvise pe Doon. "Bietul băiat", gîndi Herman. Păcatele înaintașilor. Dar divorțul? Oricît de regretabil, fusese de neevitat. Pentru a salva căsătoria, Herman ar fi trebuit să sacrifice jocul. Și, niciodată în istorie, fie aceasta reală sau falsă, nu existase o asemenea frumusețe ca Italia *lui*. Se scriseseră despre ea dizertații și Herman știa că e aclamat de studenții în istorii paralele drept cel mai mare geniu care a jucat vreodată. „Un meci pe măsura unui Napoleon, a unui Iulius sau a unui Augustus". Își amintea această afirmație și, de asemenea, mărturia unui profesor care îl implorase pentru un interviu, pînă cînd vanitatea lui Herman nu-i mai permisese să reziste. „Herman Nuber, nici America, nici Anglia și nici chiar Bizanțul nu s-au comparat cu Italia dumitale în ce privește stabilitatea, frumusețea, puterea". Înaltă prețuire din partea unui om care se specializase în istoria *reală* europeană, cu șovinismul istoricului pentru epoca pe care-o studiază.

Doon. Abner Doon. Și cînd băiețașul se va dovedi a nu fi pe potriva darurilor bunicului său, în calitate de constructor, oare ce se va întîmpla cu el?

Herman se trezi moțăind în fața computerului, în timp ce visa la o reconciliere de vreun fel oarecare. Abner Doon, îmbrățișîndu-l și spunîndu-i: „Bunicule, iartă-mi înfumurarea". Chiar și visele lui Herman, mereu el în timp ce era treaz, „Chiar și visele mele cer sacrificiul tuturor celor din jurul meu". Imaginea lui Birniss se mai afla încă pe ecran. O șterse și începu să examineze iarăși Italia.

Întregul Imperiu era cuprins de revoluții, de la un capăt la celălalt. Chiar și ținutul natal din Peninsula Italică... Herman privi totul neîncrezător. Faptele se petrecuseră peste noapte; deodată, toate revoluțiile izbucniseră în același timp.

Era un lucru fără precedent în istorie. Cum putea computerul să fie atît de nebun? Trebuia să fie o defecțiune. Multe imperii înfrumusețaseră rebeliuni, dar niciodată una atît de generală. Niciodată o revoluție universală. Iar adversarii Italiei năvăleau nebunește peste hotarele acesteia ca să obțină avantaje de pe urma situației.

– Greyl strigă Herman la telefon. Grey, știi ce e pe cale să facă?

– Dar cum aș putea să știu? întrebă Grey, răutăcios. Jucătorii din biroul meu n-au bîrfit decît despre asta, toată dimineața.

– Cum a făcut-o?

– Ascultă, Herman, tu ești expertul. Eu nici măcar nu joc, da? Și mai am și de lucru. Te-ai întîlnit cu el?

– Da.

– Și?

– E nepotul meu.

– Mă întrebam dacă are să-ți spună.

– Știai?

– Bineînțeles. Am obținut profilul lui psihologic. Crezi că te-aș fi lăsat să-l întîlnești de unul singur, dacă n-aș fi fost sigur că nu intenționează să-ți facă vreun rău?

– Nu intenționează? Atunci ce mai spui despre rahații ăia umblători pe care i-a pus să mă bată ca pe-o budincă, săptămîna trecută?

– Negustoria, Herman, asta-i tot. E un bun negustor.

– Ești concediat! strigă Herman, izbind butonul de pe consolă care întrerupea convorbirea. Urmări posomorît, oră după oră, cum rămășițele loiale ale armatei Italiei încercau să învingă în același timp și revolta, și invazia. Era imposibil, iar la sfîrșitul după-amiezii singurele zone roz de pe glob se mai aflau în Galia, Iberia, Italia însăși și o mică enclavă în Polonia.

Computerul raportă că persoana lui Doon, dictatorul italian, dispăruse, astfel că posibilii asasini nu reușiseră să-l ucidă. Iar cînd Roma însăși a căzut în mîinile unei [illegible] venite din Nigeria și America, el a știut că înfrîngerea și apoi distrugerea erau inevitabile. Imposibile ieri, inevitabile azi...

Totuși, luptă cu disperarea și-i trimise un mesaj urgent lui Grey, uitînd că-l concediase în acea dimineață. Grey răspunse la fel de amabil ca de obicei.

– Oferă-te să cumperi Italia, zise Herman.

– Acum? E toată numai ruine.

– Aș putea s-o salvez! *Încă* aș putea. Cu siguranță, și-a arătat de-acum talentele.

– O să încerc, zise Grey.

Dar, către miezul nopții, rozul dispăruse de pe hartă.

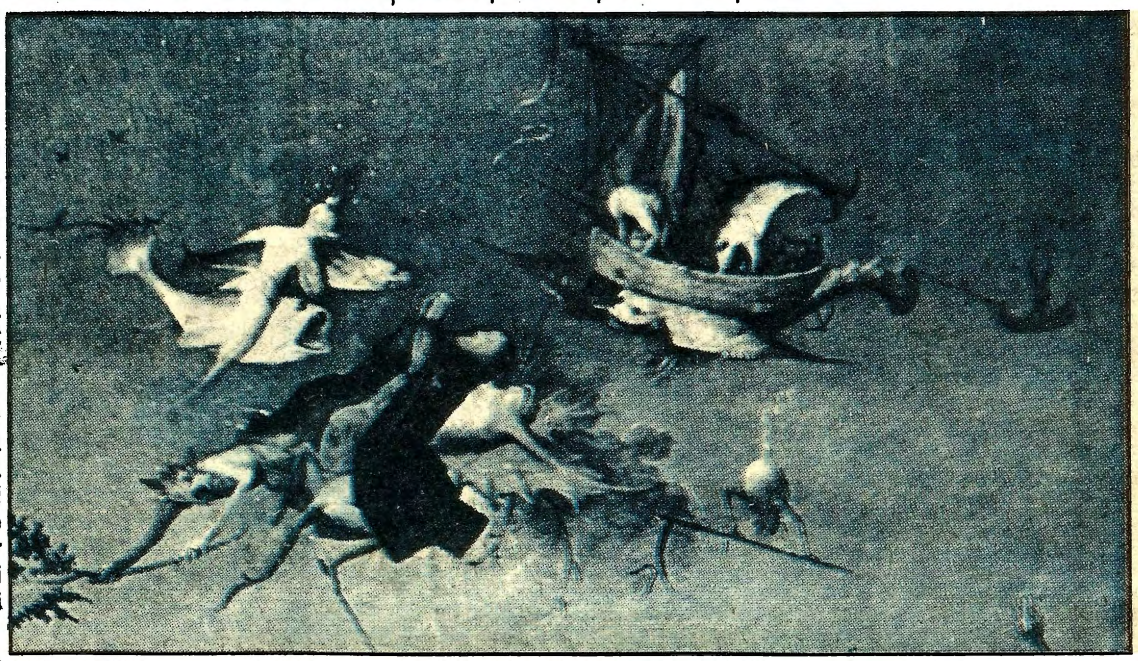

Tentațiile lui Saint Antoine de Jerome Bosch

Ceilalți competitori și aderența neclintită a computerului la legile comportamentului public nu mai lăsaseră jocului nici o șansă pentru renașterea Italiei. Informația apăru pe listele care prezentau situația: „Iran: de curînd independent; Italia: dispărută; Japonia: în război cu China și India, în legătură cu dominația asupra Siberiei..." Nici o notație specială. Nimic. „Italia: dispărută..."

Îndîrjit, Herman rulă toată informația pe care o putu găsi în computer. Cum procedase Doon? Era imposibil. Dar după orele cît cercetase amănunțit datele oferite de computer, Herman începu să vadă nesfîrșitele mașinații pe care Doon le pusese în mișcare, amînînd revoluția aici, încurajînd-o dincolo, asmuțind-o sau calmînd-o, astfel că, atunci cînd revoluția erupse pe deplin, ea avea un caracter universal.

Iar cînd înfrîngerea deveni evidentă, nimeni nu manifestă nici cea mai slabă dorință de a mai păstra vreun fragment din Italia. Doon măsurase ura mai bine decît computerul. Distrusese mai durabil decît construise cineva vreodată. Și, cu toată amărăciunea provocată de spulberarea creației sale, Herman trebuia să fie de acord că exista, totuși, un fel de măreție în ceea ce făcuse Doon. Dar era o măreție satanică, o putere regească de a distruge.

– Un vînător puternic în fața lui Dumnezeu, zise Doon, și Herman se răsuci, ca să-i vadă pe nepotul său, în picioare, în propria sa sufragerie.

– Cum ai intrat aici? se bîlbîi Herman.

– Am și eu relațiile mele, spuse Doon zîmbind. Știam că nu m-ai lăsa niciodată înăuntru și trebuia să te văd.

– Ei bine, m-ai văzut, zise Herman și-i întoarse spatele.

– A mers mai repede decît credeam, zise Doon.

– Sînt bucuros să aflu că te-ar mai putea surprinde ceva.

Doon ar fi vrut să spună încă multe, dar în acel moment controlul lui Nuber, suprasolicitat în acea zi, cedă. Herman nu plînse, dar se agăță de consola computerului atît de puternic, de parcă i-ar fi fost teamă că dacă îi dă drumul, forța centrifugă determinată de rotația Capitoliului are să-l arunce în spațiu.

La chemarea lui Doon, Grey sosi însoțit de doi doctori; aceștia descleștară degetele lui Herman de pe consolă și-l duseră în pat. Un sedativ și cîteva instrucțiuni pentru Grey, apoi doctorii plecară. Nu era nimic serios - prea multe întîmplări într-o singură zi, asta era tot.

Avea să se simtă mult mai bine la trezire...

*

Într-adevăr, Herman se simți mult mai bine. Dormise un somn fără vise - sedativele își făcuseră treaba cum trebuie. Falsa lumină a soarelui se scurgea prin costisitoarea fereastră artificială ce părea deschisă către împrejurimile Florenței deși, bineînțeles, de cealaltă parte a peretelui nu se afla nimic altceva decît un apartament foarte asemănător cu al său. Herman privi lumina soarelui și se întrebă dacă iluzia era perfectă. Se născuse pe Capitoliu - nu avea nici o idee dacă razele soarelui trebuiau să pătrundă prin ferestre așa și nu altfel.

În lumina orbitoare, Abner Doon dormea așezat pe un scaun.

Vederea lui îi provoacă lui Herman un val de sentimente contradictorii - dar își păstra controlul și, în cele din urmă, resturile medicamentelor îl făcură ciudat de calm în toate privințele. Herman privi fața adormită a nepotului său și se întrebă cum de putea fi ascunsă acolo atîta ură.

Doon se trezi. Privi imediat spre bunicul său, văzu că era trez și zîmbi vesel. Dar nu zise nimic. Se ridică numai, și-și mută scaunul mai aproape de Herman. Acesta îl privi tăcut, întrebîndu-se ce urma să se întîmple. Între timp, medicamentul continua să spună: „nu-mi pasă ce se întîmplă". Și lui Herman nu-i păsa ce avea să se întîmple...

– S-a terminat totul? întrebă el încetișor. Zîmbetul lui Doon se lărgi și mai mult.

– Ești atît de tînăr, spuse el, și-apoi, atît de repede încît Herman nu avu vreme (iar medicamentul nici nu-i dădu prilejul) să reziste, nepotul întinse mîna și atinse ușor fruntea bunicului. Mîna era uscată și urmă liniile neclare ce începuseră să brăzdeze pielea.

– Ești atît de tînăr...

„Sînt, oare?" Herman se gîndi, așa cum rareori o făcea, la cît de bătrîn era în timp real. Intrase sub influența somec-ului, să zicem... cu 70 de ani în urmă? La această rară medie, de un an treaz din patru, însemna că trecuseră doar 17 ani, în timp subiectiv, din clipa cînd fusese pentru prima oară în stare să folosească pastilele de somn, darurile vieții eterne. 17 ani. Devotați în întregime construirii Italiei. Și totuși...

Și totuși, acești 17 ani nu reprezentau nici măcar jumătate din timpul pe care-l trăise. În mod subiectiv, încă nu avea 40 de ani. Putea s-o ia de la început. În mod subiectiv, exista pentru el timp mai mult decît suficient ca să facă un imperiu pe care nici măcar Doon să nu-l poată doborî.

– Dar n-am s-o fac, nu-i așa? se trezi vorbind Herman, fără să-și dea seama că întrebarea lui izvora din niște gînduri nerostite.

Totuși, Doon înțelese.

– Am învățat tot ce știi despre cum se construiește, bunicule, zise el. Dar nu vei înțelege niciodată ce-am învățat despre cum se *distruge*.

Herman zîmbi șters - singurul fel de zîmbet permis de medicament.

– Este un domeniu pe care l-am ignorat, în mare măsură.

– Totuși, singurul cu rezultate eterne. Clădește bine și, în cele din urmă, frumoasa ta creație, bunicule, cu sau fără ajutorul meu, *în cele din urmă se va prăbuși*. Dar distruge în întregime, distruge *efectiv* - și ceea ce a fost doborît nu va mai fi niciodată reconstruit. *Niciodată*.

Medicamentul luă furia și ura lui Herman și le transformă în regret și ușurare. Lacrimile îi țîșniră de sub pleoape în timp ce clipea.

– Italia era frumoasă, zise el.

Și în timp ce lacrimile începură să-i curgă liniștit pe pernă, Herman șopti:

– De ce ai făcut-o, băiete?

– E vorba de practică.

– Practică pentru ce?

– Pentru salvarea rasei umane.

La aceste cuvinte, medicamentul îi permise lui Herman doar să zîmbească puțin.

– Înduioșător, băiete. Ce poți să mai distrugi acum, după Italia?

Doon nu spuse nimic. Se duse doar la fereastră și privi prin ea.

– Știi ce se întîmplă dincolo de terasele dumitale?

– Nu, murmură Herman.

– Țăranii zdrobesc măsline. Și duc de-ale gurii la Florența. O scenă drăguță, bunicule. Foarte pastorală.

– Asta înseamnă că e primăvară? Sau toamnă?

– Cine-și mai aduce aminte? Cui îi mai pasă? Anotimpurile sînt ceea ce spunem noi că sînt, pe fiecare lume din Imperiu. Iar pe Capitoliu ne pasă cu atît mai puțin de ele. Am luat în stăpînire totul, nu-i așa? Imperiul este puternic și chiar încercările inamicului de a ne ataca sînt asemenea neplăcerilor pricinuite de țînțari.

Cuvîntul *țînțar* nu însemna nimic pentru Herman, dar acesta era prea epuizat ca să mai întrebe ceva.

– Bunicule, Imperiul este stabil. Nu atît de perfect ca Italia, poate, dar puternic și stabil, iar cu somec-ul care păstrează elita în viață cîteva secole, ce forță ar avea oare posibilitatea să răstoarne Imperiul?

Herman se luptă să se concentreze. Nu se gîndise niciodată la Imperiu ca la o națiune, de genul celor din Jocurile Internaționale. Imperiul era... era realitate. Nimic nu-i va putea face vreodată vreun rău.

– Nimeni și nimic nu poate lovi Imperiul, zise Herman.

– Eu pot, zise Doon.

– Ești nebun, zise Herman.

– Probabil, zise Doon, după care conversația încetă, iar medicamentul hotărî că Herman trebuie să doarmă. Și el dormi.

*

– Vreau să-l văd pe Doon, îi ceru Herman lui Grey.

– Aș fi de părere, răspunse Grey cu blîndețe, că l-ai văzut destul în ultima lună.

– Vreau să-l văd.

– Herman, chestiunea asta e pe cale să devină o obsesie. Doctorii spun că nu te pot lăsa să faci nimic. Dacă te vei purta rezonabil timp de cîteva luni, putem să te ducem înapoi, sub influența somec-ului, iar eu să-ți restitui 50% din mandat.

– Nu-mi place să fiu considerat nebun.

– E doar o problemă de amănunt. Te ține în viață, știi asta! – Grey, tot ce-am făcut avertizează că...

– Nu începe iar! Doctorii urmăresc această convorbire. Herman, Imperiul nu este interesat în teoriile tale patetice despre Doon.

– Dar a spus-o el însuși...

– Abner Doon a distrus Italia. A fost urît, a fost crud, lipsit de sens, dar a fost legal. Acum, să fantazezi despre faptul că vrea să distrugă și Imperiul.

– Nu e o fantezie! țipă Herman.

– Herman, doctorii spun că trebuie să numesc asta fantezie. Să te ajut să vezi realitatea.

– E pe cale să distrugă Imperiul! Poate s-o facă!

– Modul ăsta de a vorbi înseamnă trădare, Herman Nuber. Încetează să mai vorbești astfel și putem obține să fii declarat din nou, în mod legal, sănătos. Dar, dacă spui lucruri de genul ăsta, în clipa cînd ești responsabil pentru tine însuți, poți fi foarte repede executat de Băieții Mamei.

– Grey, indiferent dacă sînt sănătos ori nu, vreau să vorbesc cu Doon.

– Herman, las-o baltă! Uită totul. A fost doar un joc. Omul e nepotul tău. A fost rănit, a încercat să te rănească la rîndul lui. Dar nu lăsa lucrurile să se termine în felul ăsta.

– Grey, spune-le doctorilor că vreau să-i vorbesc lui Doon! Grey oftă.

– Le voi spune, cu o singură condiție.

– Care anume?

– Că, dacă-ți vor acorda o convorbire cu Doon, nu vei mai cere niciodată o alta.

– Promit. Vreau doar atît: o întîlnire.

– Bine, atunci îmi voi da toată silința.

Grey închise telefonul și Herman făcu la fel. Telefonul îl punea acum în legătură numai cu biroul lui Grey. Nu putea avea alte convorbiri. Nu putea deschide ușa. Iar computerul nu-l mai lăsa să urmărească jocurile televizate.

Se scurse doar o oră înainte ca Grey să sune din nou.

– Ei bine? întrebă, nerăbdător.

– Doctorii au fost de acord.

– Atunci, fă-mi legătura.

– Am încercat deja. Imposibil.

– Cum asta, "imposibil"? O să-mi vorbească. Știu c-o s-o facă!

– E sub influenţa somec-ului, Herman. A coborît în subteran la cîteva zile după ce a distrus... după acel joc. Nu va mai fi treaz timp de trei luni.

Cu un scîncet, Herman întrerupse din nou telefonul.

*

Fură necesari cinci ani de tratament, cinci ani fără somec, pentru ca Herman să accepte în final că teama lui faţă de Doon era anormală şi că, de fapt, Doon nu lăsase niciodată să se înţeleagă că vorbise serios despre distrugerea Imperiului. Desigur, Herman spusese asta de la început, de îndată ce realizase că era exact ceea ce doreau doctorii să audă. Dar maşinile întăreau adevărul şi, doar după ce ele spuseseră medicilor că Herman nu mintea susţinînd acele lucruri, doctorii îl declaraseră în sfîrşit vindecat, iar personalul lui Grey (în vremea aceea Grey era sub influenţa somec-ului) îi eliberă 50 % din mandat. Herman semnă totul prompt şi intră la rîndul său sub influenţa somec-ului, încercînd să recupereze anii de somn care-i fuseseră luaţi în timp ce doctorii îl vindecau de temerile sale ridicole. Timp de aproape un secol, trezirile lui Herman şi cele ale lui Doon nu coincideseră. La început, Herman nu încercase să-l caute pe Doon. Tratamentul îi îndepărtase, cel puţin pentru o perioadă, orice curiozitate în privinţa nepotului său, apoi îl învăţase să privească în urmă, la ciudatul episod care-i schimbase viaţa, fără teamă şi mînie. Cercetase amănunţit înregistrările despre faimosul joc. Multe cărţi se scriseseră în legătură cu acesta - *Mărirea şi decăderea Italiei lui Nuber* cuprindea peste două mii de puncte de vedere - şi, în timp ce el studia ca un filozof structura pe care-o înălţase şi modul cum ea căzuse, simţi dorinţa de a-l întîlni pe oponentul şi nepotul său. Nu *din nou*, pentru că doctorii îl convinseseră pe Herman pe deplin despre adevărul faptului că el nu-l văzuse deloc pe Doon după „bătălie".

Dar cînd Herman încercă să caute graficul de trezire al lui Abner Doon în camera de somn, fu informat că problema respectivă privea în exclusivitate securitatea statului. Asta însemna un singur lucru: Doon dormea mai mult decît maximumul absolut de zece ani şi se trezea mai puţin decît minimumul absolut de patru luni. Făcea deci parte dintr-un grup care deţinea puterea - inaccesibil chiar şi celei mai mari părţi a oficialilor guvernului. Şi asta îi spori lui Herman dorinţa de a-l vedea.

Reuşi s-o facă abia cînd atinse vîrsta subiectivă de 70 de ani. Trecuseră secole în istoria Imperiului şi Herman le urmărise cu foarte mare atenţie. Citise tot ce putuse obţine pe computer în materie de cunoştinţe istorice - Imperiu şi multe altele. Nu era sigur ce caută, dar era convins că n-o să găsească niciodată. Şi-apoi, într-o bună zi, investigaţia lui la camera de somn îi aduse informaţia că Abner Doon se trezise. N-avu curajul să-i spună de cît timp se petrecuse asta sau cît de curînd avea să adoarmă din nou, dar era suficient. Herman trimise mesajul şi, spre surpriza lui, primi răspunsul că Doon ar vrea să-l vadă. Că Doon va veni acasă la el.

Herman nu-şi găsi locul ore în şir, întrebîndu-se acum pentru ce voise să-l vadă pe Doon. Nu era simţămîntul familial, decise Herman. Familia nu însemna nimic pentru el. Era dorinţa lui Napoleon, înaintea morţii, de a sta de vorbă cu Wellington.

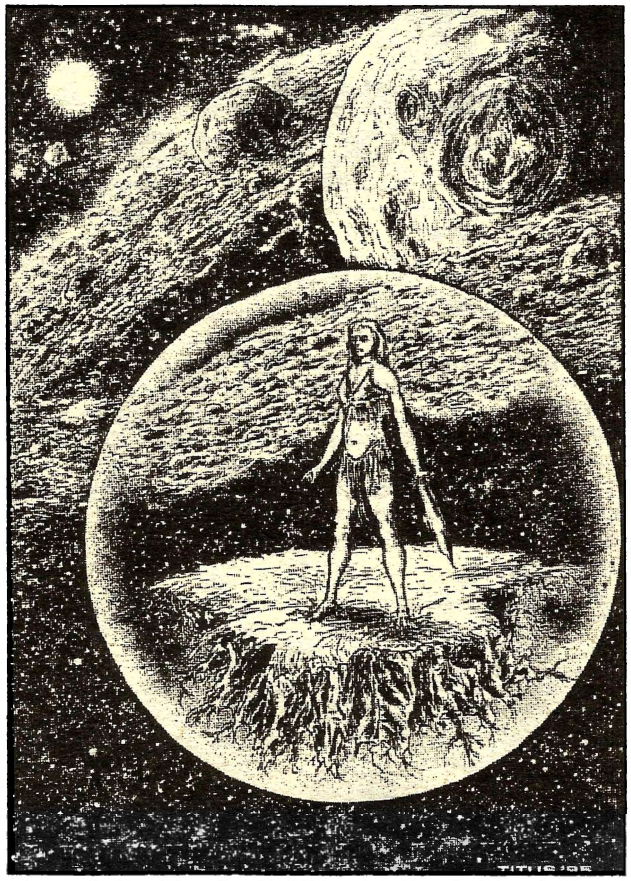

Pofta nebună a lui Hitler de a i se adresa lui Roosevelt. Pasiunea de muribund a lui Iulius de a conversa cu Brutus, doar un moment, în timp ce sîngele picura din el.

Ce este în mintea omului care te-a distrus? Asta era chestiunea care-i sîcîise lui Herman creierii, timp de ani de zile, şi el se întreba acum dacă va afla, în sfîrşit, răspunsul. Şansa era unică. Cei cinci ani de tratament îl costaseră scump pe Herman. În clipa aceea vedea - aşa cum puţini se dovedeau în stare - moartea pîndind după colţ. Somec-ul doar o îmblînzea. Nu-i venea de hac.

– Bunicule, zise o voce blîndă, şi Herman se trezi brusc. Oare cînd aţipise? N-avea importanţă. În faţa lui stătea un bărbat scund, mai curînd impozant, pe care Herman îl recunoscu a fi nepotul său. Era şocant, totuşi, să constate cît de tînăr rămăsese Doon. Părea doar cu puţin mai în vîrstă decît atunci cînd se înfruntaseră, cu mulţi, foarte mulţi ani în urmă.

– Legendarul meu adversar, spuse Herman, întinzînd mîna.

Doon luă degetele ce i se ofereau, dar, în loc să le strîngă, întinse palma bătrînului într-a sa.

– Chiar şi somec-ul îşi cere tributul, nu-i aşa? întrebă el, iar tristeţea ce-i umbrea ochii îi spuse lui Herman că, pînă la urmă, mai înţelesese şi altcineva moartea pe care somec-ul o purta atît de inteligent, în promisiunea păstrării vieţii.

– De ce-ai vrut să mă vezi? întrebă Doon.

Lacrimile grele, încete, inexplicabile, se rostogoliră din ochii îmbătrîniţi de vreme ai lui Herman.

– Nu ştiu, mărturisi el. Am vrut, pur şi simplu, să ştiu ce mai faci.

– Fac bine, zise Doon. Ministerul meu a colonizat zeci de lumi în ultimele secole. Duşmanul e pe fugă - sîntem pe cale să-l copleşim din punct de vedere al populaţiei, dacă nu va face şi el acelaşi lucru.

Imperiul se dezvoltă.

– Sînt atît de bucuros... Bucuros că Imperiul se dezvoltă. A clădi un imperiu e un lucru atît de minunat...

Fără legătură cu subiectul, adăugă:

– Cîndva, şi eu am înălţat un imperiu.

– Ştiu, zise Doon. Eu l-am distrus.

– O, da, da, spuse Herman. De aceea am vrut să te văd.

Doon dădu din cap şi aşteptă întrebarea.

– M-am tot frămîntat... Am vrut să ştiu... De ce m-ai ales tocmai pe mine? De ce te-ai hotărît s-o faci? Ştii, nu pot să-mi amintesc... Memoria mea nu mai e ce-a fost.

Doon zîmbi şi apucă mîna bătrînului.

– Nimeni nu mai are memoria de odinioară, bunicule. Te-am ales pe dumneata pentru că erai cel mai mare. Te-am ales pentru că erai cel mai înalt munte pe care mă puteam căţăra.

– Dar de ce... De ce-ai distrus? De ce n-ai clădit un alt imperiu ca să concurezi cu mine?

"Asta era întrebarea. Ah, da, asta era", hotărî Herman. Mai mult decît satisfăcătoare - deşi resimţea încă o mică îndoială. Oare nu avusese el, cîndva, o conversaţie cu Doon, în care îi răspunsese la întrebare? Niciodată. Nu.

Doon păru distant.

– Nu ştii răspunsul?

– O, zise Herman rîzînd, cîndva am fost de-a dreptul nebun. Am crezut că ai de gînd să distrugi Imperiul. Dar m-am vindecat...

Doon dădu din cap cu tristeţe.

– Acum mă simt foarte bine şi vreau să ştiu... Atîta, doar, să ştiu.

– Am distrus... am atacat imperiul tău, bunicule, pentru că era prea frumos ca să-l desăvîrşeşti. Iar dacă ai fi făcut-o, ai fi cîştigat jocul, acesta s-ar fi sfîrşit - şi ce s-ar fi întîmplat atunci? N-ar fi fost ţinut minte prea mult timp. Aşa, a rămas în amintire pentru totdeauna.

– Amuzant, nu? - zise Herman, pierzînd firul conversaţiei înainte ca Doon să fi terminat de vorbit - ca doi giganţi, cel mai mare constructor şi cel mai mare distrugător de imperii, să vină amîndoi din aceeaşi rădăcină. Să fie bunic şi nepot. Caraghios, nu-i aşa?

– Da, totul rămîne în familie, admise Doon, cu un zîmbet.

– Sînt mîndru de tine, Doon, spuse Herman şi vorbele lui se refereau acum la viitor. Sînt bucuros că dacă cineva a fost suficient de bun să mă învingă, acela a fost sînge din sîngele meu. Carne din...

– Carnea ta, îl întrerupse Doon. Prin urmare, în cele din urmă, eşti credincios.

– Nu-mi amintesc, zise Herman. Ceva s-a întîmplat cu memoria mea, Abner Doon. Nu mai sînt sigur de nimic. Eu am fost credincios sau altcineva?

Ochii lui Doon se umplură de păreri de rău. Întinse mîna spre bătrînul şezînd în fotoliul moale, îngenunchie şi-l îmbrăţişă.

– Îmi pare atît de rău... N-am ştiut cît de mult are să te coste, bunicule. Cu adevărat, n-am ştiut...

Herman se mulţumi să rîdă încetişor.

– Oh, n-am mai pus nici un pariu de la acea trezire. Nu m-a mai costat nici un bănuţ.

Doon îl strînse şi mai tare în braţe. Şopti:

– Îmi pare rău, bunicule. Atît de rău...

– Oooo, păi nu mi-a păsat că pierd, zise Herman. În fond, a fost numai un joc, nu-i aşa?

Traducere de Ştefan Ghidoveanu

12 Jurnalul S.F.

După 126 de numere

DIN NOU ÎMPREUNĂ

1. Ce poate fi oare mai plăcut decît să te aşezi la gura focului, într-o zi geroasă de iarnă; să închizi ochii şi să visezi. Să îţi reaminteşti de cele petrecute în miez de vară şi să faci planuri pentru vara viitoare. Şi nu pentru că *planul ar fi lucrul cel mai important de făcut* (de multe ori este un adevărat chin sau o imposibilitate să îl respecţi), ci pentru că *a planifica* este un exerciţiu util şi necesar minţii. Ordonează gîndirea, permite esenţializarea ideilor şi pune în acord, la un moment dat, dorinţele cu resursele. Pentru mine şi, mai mult ca sigur, pentru mulţi fani ai SF-ului, sfîrşitul lui iulie are în ultimii *5 ani* o semnificaţie aparte: *Atlantykron. Ediţia 1995* a acestei unice manifestări poate fi un asemenea subiect de rememorare, de meditaţie şi visare.

Promisesem pe insulă un loc de întîlnire, devenit tradiţional, cu membrii *Grupului pentru Ştiinţa Complexităţii*, că numeroasele teste, măsurători şi experimente nu vor rămîne necomentate şi nefinalizate, şi că, *paginile singurei reviste săptămînale de SF din lume:* JURNALUL SF, vor găzdui din nou rubrica *Insolitul de lîngă noi*, întreruptă în numărul 29. Parcă dorind să sublinieze încă o dată ideea: *dacă vrei - poţi, dar nu poţi oricînd*, (altfel spus: că natura are ritmurile ei, că nimic nu este întîmplător, ci ordonat după profunde şi subtile legături), am întîrziat aproape o jumătate de an, numai bine ca revista să atingă numărul *155* (număr interesant căci mă trimite din nou cu gîndul la cifra 5 şi la cartea *„THE MYSTERY OF NUMBERS"* scrisă de Annemarie Shimmel şi apărută în 1993 la editura OXFORD UNIVERSITY PRESS).

5 - este numărul simţurilor de bază cu care interacţionăm conştient cu natura. Este numărul de petale pentru multe flori, al degetelor de la o mînă sau al braţelor unei stele de mare, simbol al începutului, al viului, al dragostei şi al deschiderilor. Este şi spiritul în care ne-am organizat activitatea în *Atlantykron' 95*. O sumă de acţiuni noi, menite să aducă în conştiinţa tînărului creator de SF, într-o manieră nouă - experimentabilă direct, concepte abstracte şi dificile ale unei abordări moderne în ştiinţă.

Şi astfel, împreună cu membrii *Grupului pentru Ştiinţa Complexităţii* şi cu prietenul nostru *Pierre de Hillerin*, cu un camion de aparate: 1 Pentium la 100MHz, cu 4 calculatoare 486 (unul tip notebook), cu CD-rom şi imprimante (laser şi jet color), cu sisteme de achiziţie de date, cu testoare pentru sport de performanţă şi aparate construite de noi pentru biofeed-back, cu multe cărţi, CD-uri şi videocasete, cu un video-proiector cu cristale lichide şi mai ales cu multă dorinţă de a împărtăşi din cunoştinţele noastre am poposit pe o insulă. Pe insula noastră care a împlinit *5 (!)* ani şi care ar putea fi considerată peste vreme nu doar loc de joacă pentru copii şi adolescenţi, ci leagănul unei lumi mai bune şi mai apropiate de Natură, mai înţeleaptă. O insulă mică, pierdută între atîtea evenimente ce sfîşie azi globul, dar care a fost martoră cuvintelor lui *Anton Dumitriu* ce au răsunat în noapte, la frumuseţile şi misterele de la Sarmisegetusa Regia, la capcanele şi promisiunile realităţii virtuale sau la estetica şi frumuseţea unor metode de expresie artistică în care omul şi proprietăţi ale materiei colaborează şi nu se înfruntă sau domină.

O insulă care poate povesti, căci au rămas în veci întipărite acolo, toate cele bune şi cele rele, legate de germenele zilei de mîine: mileniul următor.

Pentru unii, prezenţa noastră a însemnat mirare şi deschidere, pentru alţii indispoziţie sau nedumerire (ce caută ştiinţa aici cînd *„se ştie că este cea care omoară pasiunea prin răceala raţiunii"*, este cea care *„distruge corola de minuni a lumii"*- sau *nici aici nu scăpăm de şcoală?*, etc...). Pentru a lămuri poate extraordinara legătură între SF şi ştiinţă, implicit scopul şi rolul nostru pe insulă, doresc pentru început să vă reamintesc o discuţie purtată, pe mal în faţa bacurilor, *în 1993*. Se încerca, pentru a nu ştiu cîta oară, catalogarea strictă a genului literar SCIENCE-FICTION, catalogare ce a stîrnit întotdeauna numeroase controverse în special în apropierea momentelor de premiere: *Cînd o lucrare poate fi considerată că aparţine SF-ului? Care este raportul dintre ştiinţă şi ficţiune? Pînă unde ne putem juca cu imaginaţia, fără a crea şi induce în conştiinţa oamenilor aspiraţii false şi necesităţi aparente? Care este raportul dintre intuiţie şi imaginaţie? Şi, la urma urmelor, ce doreşte de fapt acest gen de literatură atît de la modă azi?*

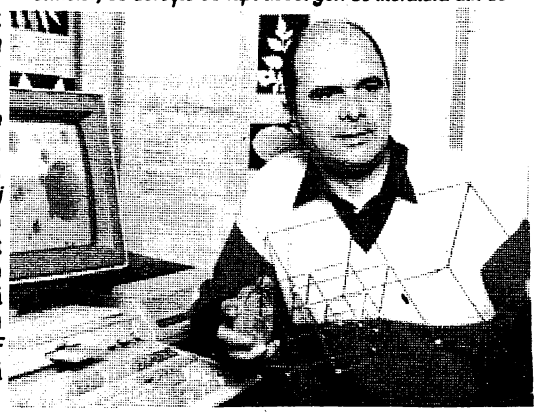

Din intervenţiile d-lui Anania şi d-lui Bărbulescu am rămas atunci, pentru prima dată, cu un răspuns la această ultimă întrebare, răspuns pe care tind să-l accept: *literatura SF este o încercare de delimitare indirectă a umanului, de identificare a limitelor pe care omul le simte în tot ceea ce face, în fond un exerciţiu de autocunoaştere.* Şi deci, orice lucrare care are acest scop se poate încadra în genul SF. Extraterestru este tot ceea ce nu intră în canoanele terestrului, E.T.-ul este un fel de „complementar" al omului, prin a cărui descriere imaginativă, omul de fapt se autocunoaşte, se autodefineşte. Şi, din acest punct de vedere, întreaga literatură SF capătă brusc altă dimensiune. Citind printre rînduri începi să descoperi o lume frustrată de limite spaţio-temporale, dominată de aparatură, pîndită de pericole la tot pasul, o lume în care trebuie să ai proprietăţi neobişnuite pentru a supravieţui. Dar, tot printre rînduri, poţi simţi cum idei noi, ce degajă un optimism reconfortant, se înfiripă, prind contur şi „evadează" apoi în universul înconjurător, devenind realităţi palpabile. Deci, literatura SF pulsează o dată cu dorinţele, nedumeririle şi spaimele omului, cu tendinţa permanetă a acestuia de a evada din „închisoarea" în care, poate singur, s-a închis demult. Este o literatură vie, cantonată între prezent şi viitor.

De cele mai multe ori, omul de ştiinţă desconsideră o asemenea literatură, catalogînd-o ca fiind un adevărat „garbage": un „ceva" ce nu este nici ştiinţă, nici literatură. Dar, dacă ar putea trece peste această „prejudecată" şi ar citi lucrările SF cu alţi ochi, poate şi-ar schimba părerea. Şi asta cel puţin din două motive.

1. Pe de-o parte, acest gen de literatură îi va sugera indirect, modul în care sînt percepute în marele public ideile ştiinţifice de bază din domeniul cu care se ocupă. Este evident pentru oricine că erori elementare de utilizare a unor noţiuni sau de prezentare directă sau indirectă a unor fenomene fizice, nu pot fi admise nici chiar sub masca fanteziei sau ficţiunii, cu atît mai puţin sub scuza de a nu fi cunoscută adevărata faţă a fenomenul fizic respectiv. *Un scriitor de SF nu poate fi un ignorant în ale ştiinţei.* Prezenţa acestor erori în anumite lucrări poate fi considerată şi o vină generală a oamenilor de ştiinţă care fac prea puţin pentru a „umaniza" formalismul matematic specific, pentru a apropia domeniul de care se ocupă de înţelegerea medie. Ar putea face excepţie cazul în care „eroarea" este impusă de o strategie a eludării conştiente a unora din legile fizice pentru a construi un univers cu proprietăţi noi. O asemenea abordare însă nu este la îndemîna oricui.

2. Pe de altă parte, omul de ştiinţă ar putea descoperi în literatura SF, intuiţii şi conexiuni, îngropate sub aparenţa fantasticului şi care pot constitui, după o reaşezare impusă de rigorile ştiinţei, puncte de plecare într-o teorie nouă. Sau, poate la fel de interesant, ei poate descoperi eseuri, scrise de oameni cu solide cunoştinţe ştiinţifice, şi care au încearcat să creioneze consecinţele aplicării la nivel social global a unor teorii aflate deja pe masa de lucru. Unul dintre fizicienii care a renunţat la cariera ştiinţifică din cadrul Universităţii din Minnessota, pentru a se dedica scrisului în acest domeniu fascinant al SF-ului, este *Poul Anderson*, cunoscut fanilor SF din ţara noastră prin cărţile apărute la editura NEMIRA: *Patrula timpului* şi *Povara cunoaşterii - ziua în care a început schimbarea.*

„...cu toate limitele ei, acest gen de literatură constituie o muncă fascinantă. Îţi permite să sondezi viitorul, îţi oferă şansa de a te juca cu ideile, de a studia reacţiile omului şi de a arăta consecinţele teoriei aplicate în practică." - spune Poul Anderson şi îl credem, căci *Povara Cunoaşterii* este o dovadă concretă, de calitate, a întîlnirii dintre omul de ştiinţă şi omul de creaţie literară.

Şi, pentru a fi şi mai convingător în a susţine utilitatea, dar şi responsabilitatea literaturii SF în formarea şi propagarea unei idei ştiinţifice noi, voi prezenta o paralelă între *Ştiinţa Complexităţii,* ştiinţă de sinteză a cunoaşterii umane definite prin 1985 şi *Nexialism*, o versiune SF a unei ştiinţe asemănătoare, generată de aceleaşi necesităţi dictate de dorinţa de a înţelege şi stăpîni *NOUL.*

Nexialismul, denumire „inventată" de *A.E van Vogt*, în romanul SF *Odiseea navei Space Beagle,* (apărut în România în colecţia Fantastic Club a Editurii Albatros în 1978), este o ştiinţă ce permite exploratorilor galactici să înfrunte situaţii principial noi, pentru care nu există soluţii „memorate" de experienţa omenirii. Realismul modului în care *von Vogt* a reuşit să definească *nexialismul* - de la necesitate şi pînă la consecinţele sociale ale aplicării sale, mi-a permis să intercalez citate din roman, *(în paranteză sînt notate paginile din care s-au extras citatele),* într-o scurtă prezentare a ceea ce azi numim *Ştiinţa Complexităţii.*

Dar despre toate acestea, şi despre *ce s-a măsurat* pe insulă şi mai ales *de ce*, în numerele viitoare.

P.S. Îi rog pe cei ce au realizat fotografii pe insulă, şi care doresc să ne ajute la ilustrarea numerelor următoare, să le trimită pe adresa Jurnalului SF. Sperăm să putem face în acest an şi un concurs de fotografie *Atlantykron 1991-1995*, aşa că am putea începe cu o preselecţie. Vă aşteptăm cu nerăbdare colaborarea, şi nu numai în sensul celor de mai sus!!!

Florin Munteanu

Orson Scott Card

Căderea cortinei

Gemini se instală în fotoliul ergonomic şi îşi puse casca pe cap. Era foarte întuneric în interior; doar puţină lumină pătrundea prin dreptul umerilor.

– Bine, să-i dăm drumul, spuse Orion.

Gemini se încordă. Se auzi clinchetul unui întrerupător, (sau clănţănise cineva din dinţi din cauza surprizei?), apoi cortina temporală îl învălui, suprimă lumina şi, după aceea, verde, portocaliu, şi o altă culoare incertă (purpuriu?) îi jucară dinaintea ochilor.

Se regăsi, brusc, cu picioarele în iarba abundentă ce mărginea şoseaua. O ramură îngreunată de frunze îi atinse cu insistenţă spatele sub acţiunea vîntului. Mergea cîntînd...

Şoseaua, exact locul indicat de Orion. Nu mai rămînea decît un minut de aşteptare.

Gemini se lăsă neîndemînatic să alunece pe pantă, zgîriind pămîntul cu mîinile. Constată cu uimire că era umed şi moale, că era lipicios. Se aşteptă să fie uscat. „Asta o să mă înveţe, îşi spuse, să nu mă mai încred în fotografiile din enciclopedii." Sub picioarele sale solul era alunecos.

Aruncă o privire înapoi. Două dîre, pe taluz, erau mărturia trecerii lui. „Am lăsat, totuşi, o urmă în această lume", îşi spuse. „Nu contează, dar este o urmă a mea în vremurile în care oamenii încă puteau lăsa urme."

Apoi farurile, orbitoare, luminară înaltul crestei. Camionul sosea. Gemini adulmecă aerul. Nu simţi nimic... Şi, totuşi, toate cărţile insistau asupra faptului că motoarele pe benzină degajau un miros urît. Poate că vehiculul era prea îndepărtat.

După aceea farurile îşi schimbară direcţia. Virajul. Într-un moment camionul avea să fie acolo, virînd fără vizibilitate pe drumul de munte, şi avea să fie prea tîrziu.

Gemini înaintă pe şosea şi un tremur de nerăbdare îi străbătu şira spinării. Desigur, cortina temporală îl învăluise de mai multe ori. Ca toată lumea, fusese martorul unor evenimente esenţiale: Michelangelo pictînd plafonul Capelei Sixtine, Haendel compunînd „Mesia" (interdicţie formală de a nu fredona sub nici un motiv), ca şi - datorită pasiunii sale pentru istorie - cîteva evenimente marginale: asasinarea lui John F. Kennedy, un om politic; întîlnirea dintre Laurent de Médicis şi regele Neapolelui; moartea pe rug a Ioanei d'Arc... îngrozitor.

Dar, de această dată, era vorba de a trăi o experienţă în trecut. O experienţă care i-ar fi fost imposibil să o trăiască în prezent.

Moartea.

Camionul luă virajul. Farurile măturară marginea opusă, apoi schimbară direcţia, îl prinseră pentru un moment pe Gemini în lumină înainte ca acesta să sară înspre ele (oroare pe faţa şoferului, strălucirea farurilor, violenţa metalului) şi apoi... Suferinţă. Suferinţă în zdrobirea sfîşietoare care-i făcuse să simtă, pentru prima oară, toate particulele propriului trup în timp ce urla (bruiat cu grijă) de durere. Oasele se sfărîmară în aşchii precum lemnul uscat sub secure. Carnea şi viscerele se împrăştiară în toate părţile. Capota camionului se acoperi de sînge. Ochii îi săriră atunci cînd craniul îi explodă. Nu, nu, nu, nu, urlă Gemini cuultimele fragmente ale creierului. Nu, nu, nu, nu, nu! De-ajuns!

Verde, portocaliu şi purpuriu închis străluciră la marginea cîmpului său vizual. O contracţie a stomacului, un frison al spiritului, şi se întoarse, smuls morţii de inexorabilele legi matematice ale cortinei temporale. Întreg, intact, corpu-i fu reasamblat, şi îşi dădu seama de existenţa fiecăreia dintre particulele sale la fel de clar ca atunci cînd îl izbise camionul dar, de această dată cu plăcere (în lipsa durerii), o plăcere atît de intensă încît nici nu realiză că organele sale reproducătoare adăugau şi un orgasm la simfonia fericirii.

Cortina temporală se ridică. Fu scoasă casca. Gemini rămase pe loc, clătinîndu-se, transpirînd, rîzînd şi plîngînd totodată, pradă unei nevoi nebuneşti de a cînta.

– Cum a fost? îl întrebară cu nerăbdare ceilalţi, îngrămădindu-se în jurul lui.

– Cum e? Ce simţi? Seamănă cu...

– Nu seamănă cu nimic. Este...

Cuvintele îi lipseau.

– E mai bine decît cu prafurile? întrebă unul dintre invitaţi, un tînăr timid, şi Gemini realiză că, dacă acesta păruse discret, în această seară, era pentru că, fără nici o îndoială, se drogase.

– După asta, declară Gemini, a lua prafuri echivalează cu a merge la budă.

Toată lumea rîse, glumi, propuse să fie următorul (Orion ştie să anime o petrecere!) în timp ce Gemini părăsea fotoliul cortinei temporale şi-l regăsea pe Orion, la cîţiva paşi de acolo, lîngă tabloul de comandă.

– Ţi-a plăcut plimbarea? îl întrebă Orion adresîndu-i un surîs protector.

Gemini scuturâ din cap.

– Mai mult ca niciodată, spuse el.

Orion păru, pentru o clipă, descumpănit.

– Chiar ţi-a displăcut atît de mult?

– Nu mi-a displăcut, a fost puternic. Nu voi uita niciodată. Nu m-am simţit niciodată atît de... viu. Cine ar fi crezut că moartea poate fi atît de...

– Luminoasă, încheie Orion, găsind cuvîntul exact. E şi mai bine a doua oară. Ai mai mult timp să-ţi savurezi moartea. Gemini scuturâ din cap.

– Odată mi-e de-ajuns. Viaţa nu mi se va mai părea ştearsă. Rîse. Ei bine, al cui e rîndul acum?

Harmony se instalase deja în fotoliu. Îşi părăsise hainele, spre marea plăcere a invitaţilor, spunînd:

– Nu vreau să mă separe nimic de metalul îngheţat.

Orion o făcu să aştepte o clipă pînă la reglarea comenzilor. În timp ce el manevra, un gînd îi veni lui Gemini în minte:

– Orion, de cîte ori ai făcut asta?

– Adesea, îi răspunse acesta fără să părăsească din ochi imaginea holografică a porţiunii de timp.

Şi Gemini se întrebă dacă moartea nu era un obicei la fel de perisabil ca prafurile, sexul sau munca.

*

Rod Bingley reuşi să oprească maşina, copleşit de stupefacţie şi oroare. Ochii încă erau lipiţi de parbriz. Doar ei mai păreau reali. Restul era împrăştiat pe şosea, fragmentat.

Rod deschise rapid portiera şi alergă în faţa camionului, în speranţa de a face... ce? În mod sigur omul murise. Dar, poate, încă putea fi identificat. Un nebun scăpat din ospiciu, în ciudatele lui haine albe, bîntuind pe drumuri de munte? Dar nu era nici un spital în regiune.

Şi nu mai era nici un cadavru în faţa camoinului.

Îşi trecu mîna peste metalul lucitor - parbrizul curat. Cîteva urme de şoc pe capotă.

Tabla fusese îndoită dinainte în acest loc? Rod nu-şi amintea. Înconjură camionul. Nici cea mai mică urmă. Îşi imaginase scena? În mod sigur. Dar totul i se păruse atît de real. Nu băuse, nu luase energizante... Şoferii deştepţi nu iau niciodată energizante. Clătină din cap. Avea pielea ca de găină, impresia că e urmărit. Aruncă o privire în urmă. Nimic, doar arborii aplecaţi uşor de vînt. Nici măcar un animal. Insectele se aşezaseră deja pe faruri. Nimic altceva.

Ruşinat de a se fi înfricoşat fără motiv, urcă din nou în cabină şi încuie portiera în urma sa. Acţionă cheia de contact. Trebui să se forţeze să privească parbrizul. Se temea să nu-i vadă ochii,aceia din nou.

Parbrizul era imaculat. Şi, cum avea un orar de respectat, se grăbi. Virajele se succedau la infinit dinainte-i.

Conduse mai repede, hotărît să ajungă din nou la civilizaţie înainte de a avea o nouă halucinaţie.

Abordînd un viraj, în timp ce farurile măturau arborii de pe partea opusă a drumului, crezu că întrevede un fulger alb în dreapta sa, în mijlocul şoselei...

Lumina o izbi numai cu o clipă înaintea camionului: era o frumoasă fată goală, voluptoasă şi entuziastă. Nebuneşte de entuziastă, în picioare, cu membrele uşor depărtate şi braţele desfăcute. Se ghemui, apoi sări înainte astfel încît camionul să o lovească, deşi Rod înfipsese piciorul în frînă şi deviase vehiculul. Fiindcă el cotise, impactul avu loc pe partea stîngă, chiar în faţa lui Rod, unul dintre braţe i se zdrobi de partea laterală a cabinei, mîna zgîrie geamul portierei. Şi ea fu zdrobită.

Rod gemu şi stopă iarăşi. Mîna recăzu moale, eliberînd portiera. Rod coborî şi atinse tînăra femeie.

Corpu-i era cald. Mîna era reală. Atinse cea mai apropiată dintre fese. Carnea era elastică şi plăcută la pipăit, dar Rod constată că bazinul era rupt. Apoi trupul fetei alunecă de pe capotă, căzu pe bitumul acoperit de rouă.

Şi dispăru.

În afara unei zgîrîieturi, uşoară dar nouă (indubitabil nouă!) de pe parbriz, nu mai rămăsese nici cea mai mică urmă a ei.

Rod urlă.

Strigătul răsună pînă pe cealaltă parte a văii. O bufniţă îi răspunse.

În cele din urmă, Rod urcă din nou în camion şi porni lent, întrebîndu-se „Ce se întîmplă, Dumnezeule?"

*

Harmony căzu în fotoliu, inconştientă şi scuturată de frisoane violente.

– E la fel de bine ca atunci cînd faci dragoste? o întrebă un bărbat. Probabil că încercase, fără succes, să se culce cu ea.

– E la fel, îi răspunse, dar, în mod sigur, mai bine decît cu tine.

Toată lumea izbucni în rîs. Ce petrecere reușită! Cine ar fi putut-o realiza mai bine? Ceilalți invitați se împrăștiară, ceea ce nu-i împiedică să-și manifeste cu vehemență dorința de a vedea cortina timpului căzînd asupră-le.

Dar, în acel moment, ușa se deschise cu bîzîitul ce însemna că interdicția de a intra fusese forțată de polițe. „Ne-au tras-o!" strigă cineva vesel. Toată lumea rîse și aplaudă.

Inspectoarea era tînără și părea să aibă puțină experiență în forțarea ecranelor de forță. Se îndreptă șovăind spre centrul încăperii unde era cea mai mare animație.

– Orion Overweed? întrebă ea privind în jurul ei.

– Eu sînt, răspunse Orion de lîngă tabloul de comandă și în apropierea lui Gemini aparent obosit.

– Inspectoarea Mercy Manwool, de la Brigada Imperială a Los Angelesului.

– N-aveți dreptul să interveniți aici, declară Orion.

– Avem un acord de interdicție reciprocă cu Compania Canadiană de Cronoregiaj. Și avem motive să credem că alterați continuumul temporal al secolului 20.

Avu un scurt surîs.

– Am fost martor a două sinucideri și, după ce am verificat cu grijă utilizarea cortinei temporale personale, am descoperit și altele. Se pare că ați organizat un nou mod de petrecere a timpului, domnule Overweed.

Orion ridică din umeri.

– Asta nu este decît o fantezie trecătoare. Dar eu nu alterez secvențialitatea temporală.

– Mandatul dumneavoastră, îi spuse lui Orion.

– Urmînd legea, replică Orion, trebuie să vă justificați acțiunea. Nimic din ce am făcut în seara asta nu va schimba istoria.

– Camionul n-a fost condus de un robot, spuse ea cu o voce ce devenise ascuțită. Se afla un om înăuntru. I-ați modificat cursul vieții.

Orion se mulțumi să rîdă.

– Observatorii dumneavoastră și-au făcut treaba prost. Ăsta nu e cazul meu. Priviți!

Manevră butoanele și făcu să apară o secvență accelerată arătînd silueta opacă a camionului, care înghițea cu toată viteza drumul de munte. Virajele se succedau și, cu toate că mașina rămînea continuu în centrul holoramei, peisajul înconjurător părea să defileze în secvențe neregulate, oscila de la stînga la dreapta, de sus în jos, cînd camionul se înclina pentru a lua virajele sau depășea o groapă.

Apoi, în adîncul văii, camionul se angajă într-o curbă foarte lungă și domoală ducînd la o ravenă care se deschidea sub un pod îngust.

Dar podul nu mai era acolo.

Și, camionul, în imposibilitatea de a se opri, derapă, depășì marginea drumului rupt; atîrnă un moment deasupra hăului, apoi basculă și căzu, zgîriind cu capacele roților marginea ravenei.

El se înțepeni între două stînci, la mai mult de o sută de metri deasupra rîului. Cabina era complet strivită.

– A murit, declară Orion. Asta înseamnă că tot ce facem cu el înaintea morții sale și după ultimul contact posibil cu o altă ființă umană este legal, conform codului.

Inspectoarea deveni roșie de furie.

– Sînt la curent cu jocul pe care-l jucați cu avioanele și vapoarele în pericol. Numesc asta cruzime.

– Cruzimea vizavi de moarte nu este, prin definiție, deloc cruzime. Eu nu schimb istoria. Și domnul Rodney Bigley este mort de mai mult de patru secole. Eu nu fac rău niciunei ființe vii. Îmi datorați scuze.

Inspectoarea Mercy Menwool înclină capul.

– Vă găsesc la fel de scîrbos ca pe romanii care aruncau oamenii hrană leilor în timpul jocurilor de circ...

– Nu știu ce făceau romanii, răspunse glacial Orion. Știu că se purtau astfel. În cazul de față, totuși, este vorba de prietenii mei. Și îi voi aduce înapoi fără nici o zgîrietură datorită mecanismului de securitate, ce face parte integrantă din orice cortină temporală. Repet, îmi datorați scuze.

Ea se redresă.

– Brigada Temporală din Los Angeles vă prezintă oficial scuze în legătură cu afirmațiile nejustificate pe care le-a făcut privind acțiunile lui Orion Oveerweed.

Orion surîse ironic.

– Nu e sincer, dar accept. Și acum, fiindcă sînteți aici, pot să vă ofer un pahar.

– Fără alcool, răspunse ea numaidecît, înainte de a se întoarce spre Gemini, care o fixa cu o privire tristă, dar insistentă. Orion plecă să ia un pahar și o băutură nealcoolizată, lucru deloc simplu. Mercy Manwool nu-l scăpa pe Gemini din ochi.

– Te-ai descurcat foarte bine, spuse Gemini.

– Și tu, Gemini, îi răspunse ea pe un ton jos (dintr-o suflare), ai fost primul care-a făcut călătoria.

Gemini înălță din umeri.

– N-am spus niciodată că n-am participat.

Ea îi întoarse spatele. Orion reveni cu un pahar. Rîdea.

– Coca-Cola, îi anunță el. Trebuie s-o aduc din Brazilia. Încă se mai bea acolo, știai? Formula originală.

Ea luă un pahar și bău.

Orion își reluă locul în fața panoului de comandă.

– Următorul strigă.

Un bărbat se așeză rîzînd în fotoliu în timp ce ceilalți îi puneau casca pe cap.

*

Rod pierduse șirul. La început încercase să numere curbele. Apoi liniile albe de pe șosea pînă cînd dispărură sub un strat proaspăt de asfalt. Apoi stelele. Dar nu avea în minte decît o singură cifră: nouă.

9

NOUĂ

„Oh! Dumnezeule, se rugă el în tăcere, ce mi se-ntîmplă, ce mi se-ntîmplă? Schimbă noaptea asta, fă să mă trezesc, ce mi se-ntîmplă, fă ca asta să se-oprească!"

Un bărbat cu părul cărunt stătea și urina pe marginea șoselei. Rod încetini pe cît era posibil. Încetini atît de mult încît aproape se opri. Depăși bărbatul atît de lent încît ar fi putut stopa la cea mai mică apăsare suplimentară a pedalei de frînă. Dar omul se mulțumi să sfîrșească, își lăsă roba să cadă la loc și-l salută vesel pe Rod. Rod scoase atunci un suspin de ușurare și acceleră.

Robot. Bărbatul purta o robă. Bărbații nu purtau robă decît în miezul acestei nopți sîngeroase. În același moment, în retrovizoarea laterală, îl văzu într-o fulgerare albă pe bărbat aruncîndu-se sub roțile din spate. Rod se înfipse în frînă, puse capul pe volan și izbucni în suspine atît de violente încît cabina fu scuturată, iar camionul oscilă lent pe resorturile lui puternice.

Pentru că, la fiecare moarte, Rod revedea fața soției sale după accidentul de circulație (nu eram responsabil!) în care ea fusese ucisă pe loc cînd el ieșise din epava mașinii fără cea mai mică zgîrietură.

„N-am dreptul să trăiesc", își spusese atunci și încă-și mai spunea.

„Am scăpat mereu și Dumnezeu îmi arată că sînt un ucigaș cu roțile, motorul și volanul meu."

Apoi ridică fruntea.

*

Orion rîse din toată inima atunci cînd Hector îi povesti cum reușise să-l determine pe șofer să accelereze.

– A crezut că eram acolo numai ca să ud iarba! repetă el, iar Orion izbucni într-o nouă repriză de rîs.

– Și dup'aia te-ai azvîrlit sub roți! Oh! Cît mi-ar fi plăcut să văd astal strigă el. Ceilalți invitați rîseră împreună cu el, exceptîndu-i pe Gemini și inspectoarea Manwool.

– Dar îl puteți vedea, bineînțeles, spuse aceasta cu voce joasă.

Cuvintele fură clare în ciuda zgomotului și Orion clătină din cap.

– Doar pe holo. Și nu prea bine. Imaginea e cum nu se poate mai proastă.

– Va fi suficient, spuse ea.

Și Gemini, din spatele lui Orion, șopti:

– De ce nu, Orry?

Utilizarea acestui vechi diminutiv afectuos îl uimi pe Orion dar, în mod ciudat, îl reconfortă. Aceste amintiri îi erau la fel de dragi lui Gemini ca și lui însuși? Orion se întoarse lent și căută cu privirea ochii mari și triști ai lui Gemini.

– Ai dori să vezi scena pe holo? îl întrebă.

Gemini se mulțumi să surîdă. Sau, mai degrabă, să-și strîngă buzele într-un început de surîs care-l trimise pe Orion cu mulți ani în urmă (doar patruzeci de ani, dar patruzeci de ani mă trimit în copilărie, pe vremea cînd aveam treizeci ani, iar Gemini avea - cît? - cincisprezece). Orion îi întoarse surîsul. Apoi degetele manipulară comenzile.

Un mare număr dintre invitați se adunaseră în jurul lor, în vreme ce ceilalți, plictisiți de cortina temporală în pofida extravaganței senzațiilor produse, se abandonau unor activități decadente și distractive prin colțurile întunecate ale camerei.

Holo-ul se lumină. Camionul cobora lent pe șosea. Imaginea dansa.

– De ce este atît de instabilă? întrebă cineva.

– Cronomii sînt mai puțin numeroși decît fotonii, răspunse Orion mașinal, și au mult mai mult spațiu de acoperit.

Apoi se distinse un om în picioare pe marginea șoselei. Toată lumea rîse înțelegînd că e vorba de Hector care uda iarba cu entuziasm. Izbucni un nou hohot de rîs atunci cînd își coborî roba și salută. Camionul acceleră, apoi silueta omului se aruncă sub roțile din spate. Corpul tresări sub pneurile duble și rămase imobil pe șosea, moale și dezarticulat, în timp ce camionul oprea cîțiva metri mai departe. Cîteva clipe mai tîrziu corpul dispăru.

– Ce măiestrie, Hector! strigă din nou Orion. E mai tare decît ce ne-ai povestit.

Ceilalți își manifestară asentimentul aplaudînd, și Orion întinse brațul intenționînd să stingă aparatul holo. Dar inspectoarea Manwool îl împiedică.

– Nu stingeți, domnule Overweed, spuse ea. Stopați imaginea și lărgiți cadrul.

Orion o fixă un moment, apoi ridică din umeri și se supuse. Mări cadrul, astfel încît talia camionului se diminuă. Apoi, deodată, încremeni ca și invitații, destul de aproape și de atenți pentru a înțelege - ravena cu podul ei rupt se afla doar la cîțiva metri în fața camionului.

– Poate să-l vadă, șopti cineva.

Inspectoarea Manwool petrecu o cătușă pe încheietura lui Orion, o strînse și atașă cealaltă extremitate la centura regulamentară.

– Orion Overweed, sînteți arestat. Omul poate vedea ravina. Nu va muri. A fost determinat să se oprească la timp pentru a constata că se îndrepta spre o moarte sigură. Deci o să trăiască și nu va uita ceea ce a văzut în această noapte. În consecință, ați alterat viitorul, prezentul și trecutul din vremea aceea și pînă astăzi.

Pentru prima dată în viață, Orion înțelese că avea motive să-i fie frică.

– Dar e un delict extrem de grav, șopti el cu voce piată.

– După părerea mea ar trebui să fiți torturat, spuse inspectoarea Manwool cu însuflețire, o tortură comparabilă cu cea pe care i-ați administrat-o acestui sărman șofer.

Apoi îl împinse pe Orion afară din cameră.

*

Rod Bingley ridică privirea și privi drumul cu un aer absent. Farurile camionului luminau pînă la o distanță considerabilă. După cinci secunde, sau o jumătate de oră, sau altă periodă de timp totodată scurtă și infinită, tot nu înțelesese ce însemnau toate astea.

Coborî din cabină, se duse pînă pe marginea ravinei și privi în hău. Timp de cîteva minute se simți ușurat.

Apoi se întoarse lîngă camion și numără urmele de pe cabină, îndoiturile plasticului și metalului. Trei zgîrieturi pe parbriz.

Se întoarse în locul unde omul urinase. Nu era niciun dubiu că era udat, solul se tasase în locul unde lichidul cald căzuse, iar praful avea urme de stropi.

Și, pe asfaltul prospăt, probabil întins în aceeași dimineață (dar atunci de ce ruptura podului nu era indicată pe panouri? Poate le răsturnase seara vîntul?), urmele lăsate de pneurile sale erau extrem de lizibile. Doar într-un loc, unde roțile din spate nu lăsaseră urme pe o lărgime egală cu aceea a unui corp de om.

Și Rodney își aminti fețele moarte, zdrobite și, mai cu seamă, ochii mari și livizi în mijlocul șîngelui și oaselor sparte. Totul i-o reamintea pe Rachel, Rachel care dorise ca el... Ca el să ce? Oare devenise incapabil să evoce vechile visuri?

Urcă din nou în cabină și strînse convulsiv volanul. I se învîrtea capul și-i durea, dar avea impresia că se află în apropierea unei minunate concluzii, a unei soluții simple pentru problemele sale. Existau probele, da, cu toate că dispăruseră corpurile, probe demonstrînd în mod evident că-i zdrobise efectiv pe acei oameni. Imaginația nu-i jucase feste.

În consecință, trebuie să fie vorba (cumpăni asupra cuvîntului, în minte, rîse de el însuși, apoi concluzionă:) de îngeri. (Cel-de-sus îi trimisese, nu se îndoia, așa cum îi învățase mama lui, și erau îngeri răzbunători însărcinați să-i amintească moartea pe care i-o provocase propriei soții, el cutezînd să iasă cu fața curată din accident.

Venise timpul să-și plătească datoriile.

Demară și se îndreptă lent, deliberat, spre ravină. Cînd roțile din față se găsiră deasupra vidului și, pentru o clipă care-i păru nesfîrșită, se temu ca mașina să nu fie prea grea pentru ca roțile motoare să-l facă să avanseze, își ridică mîinile la nivelul feței și imploră cu voce ascuțită:

– Încă un efort!

Apoi camionul alunecă, basculă, se opri un moment și, în sfîrșit, se prăbuși. Spatele îi izbi peretele din spate al cabinei. Mîinile împreunate îi izbiră fața. Vru să spună: „Îmi depun sufletul în mîinile tale", dar urlă: „nu, nu, nu, nu, nu!" într-o negare infinită a morții care, la urma urmei, nu mai servea la nimic, pentru că se abandonase în brațele blînde și nemiloase ale ravinei. Ele se închiseră și-l prinseră, se strînseră pe corpul lui, îi închiseră ochii, apoi îi zdrobiră capul între rezervorul de benzină și granit.

*

– Așteptații strigă Gemini.

– De ce-aș face-o? întrebă, oprindu-se în fața ușii, inspectoarea Manwool, pe care Orion o urma docil la capătul cătușelor. Orion se opri și el, gratificînd-o pe inspectoare cu o privire plină de adorație.

– Lăsați-i o șansă, îi ceru Gemini cauza.

– Nu o merită, răspunse ea. Și nici dumneavoastră.

– Lăsați-i o șansă, vă spun. Cel puțin așteptați să aveți o probă.

– Ce mai doriți în plus, Gemini? O declarație semnată de Rodney Bingley atestînd că Orion Overweed este un discipol al lui Hitler? îl ironiză ea.

Gemini întinse mîinile.

– Încă n-am văzut ce a făcut Rodney, efectiv, după aceea, nu-i așa? Poate că l-a lovit fulgerul două ore mai tîrziu, înainte de a apuca să spună cuiva, ceva... După părerea mea, ar trebui să fiți în măsură să *demonstrați* că a avut loc vreun prejudiciu. Și eu nu percep nici cea mai mică schimbare a prezentului...

– Știți bine că schimbările nu sînt perceptibile. De fapt le ignorăm complet, în asemenea măsură încît nu ne putem aminti ceea ce s-a întîmplat efectiv!

– Priviți, cel puțin, replică Gemini, ceea ce s-a petrecut și cui s-a confesat Rodney.

Ea îl readuse pe Orion lîngă tabloul de comandă și, conformîndu-se instrucțiunilor ei, Orion puse holo-ul în funcțiune.

Și toți îl priviră pe Rodney ducîndu-se pe jos pe marginea ravinei, întorcîndu-se la camion, aruncîndu-l în vid și murind printre stînci.

Cînd totul se sfîrși, Hector își manifestă expresiv bucuria.

– A murit, în cele din urmă! Orion nu a alterat nimic!

Inspectoarea Manwool îl privi cu un aer dezgustat.

– Mă faci să vomit, îi aruncă.

– Omul e mort, jubilă Hector. În aceste condiții, dați-i drumul din cătușele astea stupide sau vă reclam pentru abuz...

– Mai du-te-n mă-ta! spuse ea, iar cîteva femei se prefăcură șocate.

Manwool desfăcu cătușele eliberînd încheietura lui Orion. El se întoarse imediat către ea și

urlă:

– Șterge-o! Afară!

O întovărăși pînă la ușă. Gemini nu a fost singurul care se întrebă dacă nu avea s-o pocnească. Dar Orion se stăpîni și ea plecă fără incidente. Orion reveni clătinîndu-se, frecîndu-și brațele ca pentru a le stăpîni, ca pentru a face să dispară o parte.

– Ar trebui suspendată, gunoiul ăsta. *Mi-ar place* chestia asta pentru nenorocita asta de polițistă împuțită!

Și fremătă atît de violent încît mai mulți invitați începură să rîdă, rupînd liniștea.

Orion se forță să surîdă, iar invitații se întoarseră la distracțiile lor. Cu tactul de care dau dovadă uneori, blazații și dezmățații îl lăsară singur cu Gemini la tabloul de comandă al cortinei temporale.

Gemini întinse brațul și aranjă șuvițele care-i căzuseră lui Orion pe ochi.

– Să-ți cumperi un pieptene, îi spuse.

Orion surîse și-i mîngîie mîna. Gemini își îndepărtă lent mîna.

– Iartă-mă, Orion, spuse, dar nu mai vreau.

Orion mimă indiferență.

– Știu, îi răspunse. Nici chiar în amintirea vremurilor de odinioară, rîse el sufocat. Cînd mă gîndesc din nou la porcăria care m-a obligat s-o iubesc pe tîmpita aia. N-ar trebui făcut așa ceva, nici măcar delincvenților.

Acționă comenzile holo-ului, care încă mai funcționa. Imaginea se mări; cabina camionului deveni din ce în ce mai mare. Cronomii erau dispersați, așa încît imaginea deveni neclară și îți pierdu detaliile. Orion făcu stop cadru.

Înclinîndu-se privind prin geamul cabinei, Orion și Gemini văzură locul exact în care o excrescență stîncoasă izbise teasta lui Rodney Bingley de rezervorul de benzină. Detaliile, natural, rămîneau neclare.

– Mă întreb, spuse în cele din urmă Orion, dacă e diferită, în fond.

– Dacă e diferită, ce? întrebă Gemini.

– Moartea. E diferită atunci cînd nu te mai trezești imediat după?

– Iată singura experiență pe care nu ai încercat-o, nu-i așa?

– Cum aș putea? întrebă Orion, pe jumătate serios (doar pe jumătate?). Aș fi reînviat sub formă de clonă.

– E foarte ușor, spuse Gemini. Îți este suficient un prieten dispus să oprească mașina în timp ce ești de cealaltă parte. Nu va mai rămîne nimic. N-o să-ți rămînă altceva de făcut decît să te ocupi de propria-i sinucidere.

– Sinucidere, repetă Orion. Eram sigur că trebuie să cunoști termenul tehnic.

Și, în acea noapte, în timp ce invitații se îndopau cu alcool, Orion luă loc în fotoliu și-și puse casca pe cap. Și, cînd Gemini, cu stînga pe comenzi, îi sărutase pe obraz, Orion spuse:

– Gata! Să-i dăm drumul!

Cîteva minute mai tîrziu, Gemini rămase singur în încăpere cu un fotoliu gol și cu o mașină debranșată. Ușa zumzăi și Mercy Manwool intră. Ea se îndreptă direct spre Gemini și-l luă în brațe. El o sărută cu pasiune.

– S-a făcut? îl întrebă.

El încuviință.

– Ticălosul nu merita să trăiască, îi spuse ea.

Gemini clătină din cap.

– N-ai văzut înfăptuindu-se dreptatea pe care o doreai, draga mea Mercy?

– Nu e mort?

– Bineînțeles că da. Dar, vezi, e ceea ce-și dorea. I-am expus planul meu și el e cel care mi-a cerut să-l duc la îndeplinire.

Ea îl fixă furioasă.

– Așa ești tu, îmi spui la urmă ca să-mi strici plăcerea. Gemini se mulțumi să ridice din umeri.

Ea îi întoarse spatele și se duse la cortina temporală. Atinse casca doar cu vîrfurile degetelor. Apoi apucă laserul pe care-l purta la centură și topi mașina din care nu mai rămase în curînd decît un morman de plastic topit pe un suport metalic. Chiar și componentele metalice fuseseră ușor deformate.

– Trecutul e mort, oricum, spuse ea. De ce nu poate să rămînă la locul lui?

Traducere Ioan BANU

Dicționarul muzicii cu oarecare teme SF

Brightman, Sarah
„I Lost my Heart to a Starship Trooper", „Love In A U.F.O.", și „The Love Crusader" (nu prea sf, dar are multe inserturi care par conversații radio intergalactice, etc.) și „Lost in Space", toate de pe albumul lor din 1979.

Broderna Brothers:
Trupa suedeză, cu piesa „Karlek i rymden" („Iubire în spațiu") despre iubitul unei astronaute.

Brown, Julie:
„Earth Girls are Easy".

Buckner and Gargia:
„Hyperspace", „Defender". (Ei sînt cei care au creat melodia aceea îngrozitoare pentru Pacman.)

Buggles, The:
LP-ul „Age of Plastic" conține multe teme SF; de exemplu, piesa-titlu are printre versuri și „They send Heart Police to put you under cardiac arrest". De asemenea, „I Love You, Miss Robot".
De urmărit „Johnny on the Monorail". Vezi și „Adventures in Modern Recording", conținînd piese SF ca „Vermillion Sands", „Inner City", „Rainbow Warrior", și poate „On TV".
Pentru cei curioși: „Video Killed the Radio! Star" a fost primul videoclip care a rulat pe MTV.

Bunnydrums:
„PKD", pentru Phillip K. Dick.

Burnett, T-Bone:
„We Are Humans From Earth" de pe coloana sonoră a filmului „Until the End of the World".

Bush, Kate:
„Breathing", despre respirarea deșeurilor radioactive de după explozia unei bombe nucleare (presupus a fi cîntat de un copil nenăscut) se afla pe albumul „Never For Ever", iar „Experiment IV" de pe „The Whole Story" se referea la un sunet care poate ucide. „Cloudbusting" povestește despre un băiețel (rol jucat chiar de Kate în videoclip) al cărui tată construiește o mașină de adus ploaia și este răpit de agenți guvernamentali. (Această piesă a fost inspirată de lucrarea „The Book of Dreams" a lui Peter Reich.
(Tatăl lui Peter Reich, Wilhelm Reich, a fost într-adevăr un „savant" (între ghilimele) care a făcut cercetări asupra energiei „orgonice". Nu mă-ntrebați ce înseamnă această energie „orgonică", dar se pare că una dintre proprietățile sale este de a favoriza ploaia. Povestea nu este deloc SF, este un fapt trăit (mai mult sau mai puțin). Wilhelm Reich a fost într-adevăr arestat și a murit în închisoare, lucru pe care Peter, la cei nouă ani ai lui, nu l-a putut înțelege. Peter a scris mai tîrziu „o carte a visurilor" pentru a dezvălui această experiență. - Ulrich Grepel)
Vezi și „Hammer Horror" de pe „Lionheart", o privire aruncată asupra filmelor horror din anii '60. „Deeper Understanding" de pe „The Sensual World" se referă la dependența dată de computer. „Heilo Earth" de pe „Hounds of Love" vorbește despre felul în care vede Pămîntul un astronaut din nava lui.

Byrds, The:
„Hey Mr. Spaceman" de pe „The Fifth Dimension". „Space Odyssey" de pe „Notorious Byrd Brothers" este o repovestire a „Santinelei" lui Clarke.

Traducere
Mihai Samoilă

SCIENCE - FICTION
LEVIATANUL TERESTRU

autor : Michael Moorcock
pag. 180 ; preț : 3800 lei

O extraordinară incursiune într-un univers paralel, în care cursul istoriei este total schimbat.
Mari personalități ale istoriei au un destin diferit.
Aventurile căpitanului Oswald Bastable ce se confruntă cu o multitudine de alternative ale viitorului, pentru a-și înțelege propriul destin.

Comandați chiar ACUM pe adresa :
ALDO PRESS, c.p. 76 - 161, București 77450
Editura suportă cheltuielile de expediție.
Plata se face ramburs la primirea coletului prin poștă.

Pe 20 februarie emisiunea "SF-Fm" de la Radio Prahova (Ploiești) numără cea de-a 100 emisiune. Cu acest prilej am adresat telefonic cîteva întrebări celor doi realizatori: Mihaela Gheorghe și Cătălin Ionescu.

– Ce presupune o emisiune de radio? Mai ales una SF?
Mihaela GHEORGHE: Cunoștințe de cultură generală, spontaneitate, stăpînirea emoțiilor, dicție și, mai ales, cunoașterea limbii române și a gramaticii sale. Pentru latura de SF e obligatorie o bună documentare în materie.
Cătălin IONESCU: Rețeta emisiunii radio e de concepție relativ simplă: familiaritate cu subiectul amestecată cu curiozitate intelectuală la un foc mocnit de pasiune și presărată din belșug cu încăpățînare. Dacă se trece la specialitatea SF, e nevoie de o garnisire discretă cu o anume "țăcăneală".

– Care e structura emisiunii și cum a evoluat în timp?
M. G.: Nu are o structură stabilă, un șablon. E dictată de inspirația de moment. Discutăm despre ce se mai întîmplă în fandom, despre cărți și autorii lor, promovăm - în măsura posibilităților - tinerii autori români de SF. Avem o rubrică - "Proză scurtă science fiction"; atunci cînd sîntem sponsorizați de edituri organizăm concursuri cu premii în cărți; încercăm să răspundem dorințelor iubitorilor de SF și să incităm curiozitatea celor care nu știu ce este SF-ul.
C. I.: Nu există o anume structură standard și asta e, poate, calitatea numărul unu; totodată și defectul numărul unu. Punctul de plecare a rămas însă același: de a forma și educa un public în ideea că SF-ul este, într-o toate, artă. Apoi, au fost cam de toate atunci cînd a fost cazul. Totuși, în ciuda intențiilor, audiența a fost cea mai mare la concursurile Nemira și Pygmalion.
Și nu pot încheia fără a aminti de "Fisura în real", emisiunea concurentă pe care o fac tot la Radio Prahova, și la care - recunosc sincer - țin mai mult decît la SF-FM. Poate și pentru că drumul care începe cu SF-ul este mai scurt prin fantastic spre esența artei. Asta așa, ca să vă învățați minte să luați interviuri la 22.45, marțea, după emisiunea "Fisura în real".

Vești și noutăți francofone

În sfîrșit, după greva generală ce a paralizat poșta franceză timp de aproape două săptămîni, a ajuns și buletinul de „dernière heure" INFINI-Flash nr 40, pe luna ianuarie 1996.

Dacă Nicolae C. Arion anunța în nr. 153 al Jurnalului SF *O veste proastă* privind soarta muzeului *Maison d'Ailleurs*, chenarul de sub siglă al primului buletin INFINI din „anul lumină, an ce va străluci pe cerul care precede anul 2000" (după studiul astrologic al d-nei Elizabeth TEISSIER), conține un text la fel de cenușiu, deși mai puțin dramatic decît strigătul de supraviețuire al muzeului elvețian: *„am dori să putem continua furnizarea serviciilor și legăturilor pe care le așteptați de la noi"*. După convenția de la Nancy, Gilles Dumay nu va mai avea posibilitatea să asigure paginarea, tipărirea și difuzarea buletinului. Cine o va face în locul lui? *Trebuie ca INFINI-Flash să trăiască pentru ca o asociație în plin avînt să continue și să-și dezvolte pe mai departe activitățile. E capital!* Nu e un strigăt, dar nici strălucirea de pe cer a d-nei Teissier. Nici măcar un zîmbet...

În cadrul seratei SF din 21 noiembrie 1995 ținută la *Celebrity centre de Paris*, concursul *L. Ron Hubbard „les illustrateurs du Futur"* a fost lansat oficial în Franța. El este deci deschis de acum artiștilor, ilustratorilor, graficienilor și pictorilor în domeniile SF și Fantastic. Adresă de contact: *Éditions New Era, 105, rue des Moines, 75017 Paris (France).*

APARIȚII EDITORIALE (L'oeil de la lettre)

Brussolo Infos nr. 12. Buletin de informații „brussoliene" pentru amatorii de *suspence* : critici și analize, fragmente de romane, texte, prefațări de cărți ale genului, etc. Se poate procura în baza unei simple cereri la *3ARP, 7, impasse Robert, 75018 Paris (France).* Eric Biville a întocmit numeroase fotografii, interviuri ale autorului, nuvele și documente.

L'oeuf nr. 9 este alcătuit din două caiete însumînd 12 pagini de format mare. Acest buletin de legătură între paraliteraturi conține critici ale ultimelor publicații din domeniile: fantastic, science-fiction și polar.

Cyber Dreams 4 a apărut în luna octombrie a anului trecut avînd ca temă *„geniile genetice"*. Cuprinsul este alcătuit din nuvele de Bob Shaw, Greg Egan, Brian Stableford și un interesant text al lui Dominique Warfa „Parler Cyber". Francis Valéry subliniază că publicația a fost foarte bine primită atît în mass-media europeană cît și în rîndul cititorilor.

CD5 va fi consacrat „Muzicienilor de mîine"; *CD6*, „Universului dezlănțuit"; *CD7*, „Întîlnirilor cosmice", iar *CD8*, poate, „Lumi lor de alături".

L'Astronaute mort a editat recent *„L'arc tendu du désir"* de Philippe Curval și *„Albert et Georgette"* de André Ruellan după ce publicase anterior o altă scriere a lui André Ruellan, *„Le Terme"*, și *„H.L.P."* de Roland C. Wagner, prefață de Joseph Altairac.

Fleuve Noir anunță apariția pe anul 1996 din colecția *Anticipation* începînd cu nr. 1972: „Chatinka" de Alain le Bussy, apoi nr. 1973: „Le Chineur d'espérance" de P.J. Hérault, nr. 1974: „L'homme qui n'existait plus" de Laurent Genefort, nr. 1975: „Interférences" de Hugues Douriaux.

Cei care au apreciat primele cărți din *„Cycle de Yora"* de Alain le Bussy se vor bucura de continuarea acestui ciclu începînd din primăvară, cînd vor apărea celelalte trei volume: *„Jana des couloirs"*, *„Jorvan de la mer"* și *„Djamol de Kiv"*.

N.B. Domnul Alain le Bussy își exprimă regretul de a nu putea onora invitația să viziteze România în primăvara aceasta. În urma unui accident, el a suferit o gravă entorsă la gleznă pentru care a fost operat în luna ianuarie, iar pe 14 februarie va avea o nouă intervenție chirurgicală: „Je doit me fair réopérer pour enlever la ferraille que j'ai dans la cheville" (îmi explică în scrisoarea din 23 ianuarie 1996). Să-i dorim însănătoșire grabnică!

Laurențiu ANTIM TURCU